

De thuisreis van de koninklijke familie. — De duurte in Duitsland. — De kaatswedstrijd te Franeker.
 President Harding †. — De nieuwe President. — Parijs!!

No. 6 (32)
 11e Jaargang
 8 Aug.
 1923.

PER NUMMER
 20 CENT.
 VOOR WEEK-
 ABONNÉ'S.
 17½ CENT

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
 PER
 KWARTAAL
 f 2.25
 FRANCO
 PER POST
 f 2.50

DE JUBILEUMFEESTEN TE BAARN

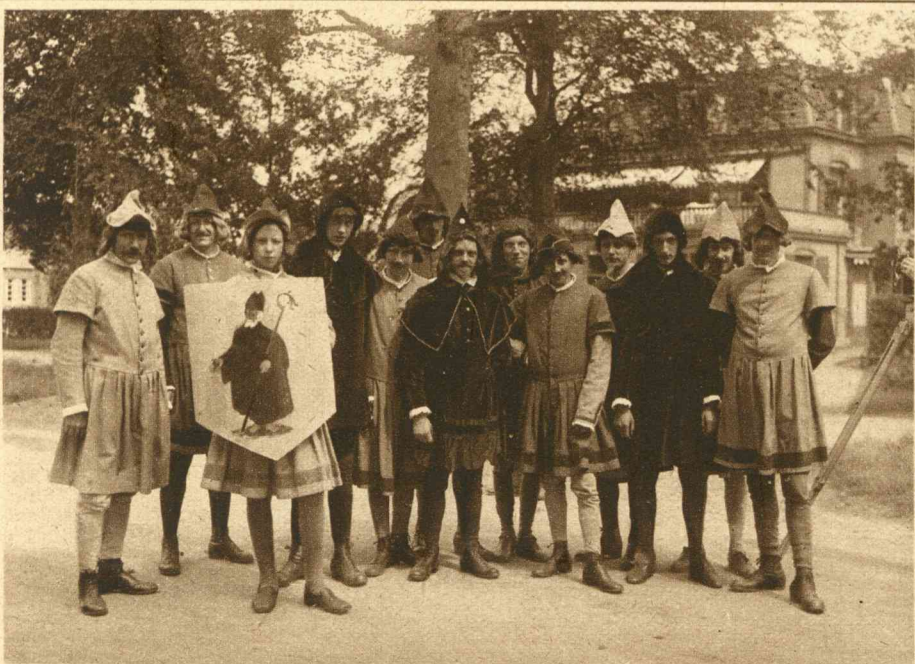

Donderdag en Vrijdag i.l. hadden te Baarn ter gelegenheid van het 25-jarig regeringsjubileum van onze Koningin feesten plaats, bestaande uit het onthullen en aanbieden van een gedenkbank en het houden van een allegorischen optocht. — De foto's die wij op deze pagina van de feestelijkheden brengen, zijn niet van dien aard als wij dit gewend zijn. De oorzaak hiervan is, dat aan onzen fotograaf — evenals aan zijn collega's — door de feestcommissie iedere medewerking geweigerd werd. Wij plaatsen ze dan ook alleen, om deze belangrijke gebeurtenis te memoreeren. — Hierboven links: De Koninklijke familie op de tribune. Rechts: de Koninklijke familie zittend op de door Prinses Juliana onthulde bank.

De historische optocht.

Links: Keizer Otto met zijn gemalin Adelheid op weg naar de Oude Vuursche (953), gevolgd door wapenknechten. Midden: zegewagen, voorstellend den Vrede en de Nederlandsche Maagd. Rechts: Graaf Wichman met Luitgarde, vergezeld van Edelvrouwen te paard.

De historische optocht.

Links: Groep, voorstellend het nieuw stedelijk bestuur van Baarn met het stadswapen. Rechts: Zegewagen, voorstellend de „Elf Provinciën“.

PARIJS

jes in de zijdes-toko's van China staan een oogenblik te droomen met in hun smal-gespleten oogjes een verren, afwezigen blik, en de berenhuid-omkleede jagers in de steppen van Lapland laten in gedachten de teugels der rendieren hangen, wanneer dat eene woordje: Parijs, hun voor den geest verschijnt . . . Parijs! Zij zien den woeligen, kunstlicht-klaterenden boulevard, een December-middag, als de winkels met hun rijkste Kerstuitstallingen prijken en de café-terrassen vibreeren van warmte en gezelligheid. Zij zien den tuin der Tuilerieën met zijn zeldzame bloemparterres en zijn smaragden lommer-lanen, zijn statige vijvers en zijn verrukkelijke beelden-groepen, en daarachter het eindeloos perspectief der Champs-Élysées, bekroond door den Arc de Triomphe in zonne-apotheose. Zij zien de stijlvolle, stemmingsvolle Seine-kaden, het Bois de Boulogne, waar de keurige ruiters en amazones galoppeeren, en heel een park van glanzend gelakte auto's wacht voor het Pavillon d'Armenonville; de rue de la Paix met haar ongelooflijke etalage van parels en juweelen, en een rij lachende midnettes over de breedte van het trottoir; Longchamps, waar de elegante menigte het kleuren-fonkelend spel der paarden volgt, bloemen temidden van de bloemen; Montmartre, jolijt en zinnen-roes biedende markt-van-genot, waar gansch den nacht door, huis aan huis, de jazz-band klinkt en de electriche uithangborden elkander trachten te overtroeven in licht, . . . terwijl hoger op den heuvel, in de oude, nauwe straatjes, de dromer dwaalt tusschen den vlammend-gewiechten Moulin de la Galette en de maan-bleek schimmende basiliek van de Sacré Coeur.

Zoo zijn er zooveel plaatsen in Parijs, waarvan de naam alleen reeds een verschieft van beelden en verschijningen optoovert voor den geest van ieder die deze stad eenmaal heeft bezocht. Louvre, Notre-Dame, Concorde, Madeleine, Opera, La Paix, Saint-Lazare, Palais-Royal, Carrousel, Etoile, Parc Monceau, Buttes Chaumont, Luxembourg, Sainte-Chapelle, Saint-Cloud, Versailles, Fontainebleau, la Malmaison, Bagatelle, . . . Galleries Lafayette, Lapin Agile, Folies Bergere, Pigalls, . . . ik noem maar op, voor het vuistje weg. Een kolom lang zou ik nog zoo kunnen voortgaan . . . En elk dier simpele woorden is een evocatie, een bloed-naar-de-slapen-stuwende weelde-beloving, een dierbaar souvenir.

Voor alle smaken biedt Parijs het beste en het hoogste. Zijt ge kunstenaar, geleerde, dichter, dweeper, . . . zijt ge tooneel-minnaar, sport-enthousiast, mode-aanbidster, . . .

Het standbeeld van Gaspar de Coligny, in de rue de Rivoli. Aan dit standbeeld is voor onze Koningin een bijzondere herinnering verbonden. Toen H. M. in 1912 in Parijs was, ging zij — geheel buiten het programma van de reis en het protocol om — op eigen initiatief een krans leggen, op een Zondagochtend, aan den voet van dit standbeeld van den Grooten Protestant, slachtoffer van den Bartholomeusnacht.

Een hoekje van de Tuilerieën. (Op den voorgrond een klein gedeelte der Nederlandsche tulpen in bloei).

Parijs! Als een hond die „his masters voice" hoort, zoo spitst over de heele wereld iedereen de ooren op het vernemen van dezen naam. Geen stad is er waarvan een zoo sterke aantrekking uitgaat, een zoo bekoorlijke suggestie . . . Parijs! En tot in het verste hoekje jungle of rimboe ter aarde, waar in donkere nachten een tochtige cinema films van Gaumont en Pathé afdraait, een asthmatische gramfoon „Sous les ponts de Paris" deunt of „Je cherche fortune", . . . overal, in de hemelkrabbers van Amerika en in de plaggenhutten der Drentsche veenboeren, in de woonschepen op de Zambesi en in de honderd rose en blauwe tempels van Angkor, — overal wekt die toover-naam van de hoofdstad van Frankrijk herinneringen en nostalgie. De jongmaat-

of slechts banaal verstrooiing-zoeker, rust-behoever-doorverandering-van-omgeving, ge vindt in deze stad alles wat ge begeert, — alles, en nog daarenboven. Zelfs zij die elders vergeefs vergetelheid zochten, zij hebben zich slechts aan te sluiten bij de zorgeloze sarabande van gezondheid en levenslust, die hier langs schouwzalen en vermaak-huizen bruist, en het is als een weldoend bad, waaruit zij al spoedig treden, genezen.

Om Parijs te beschrijven zou ik een boekdeel nodig hebben. Ik kan slechts hier en daar iets aanstippen, het verder overlatend aan uw geheugen en verbeelding.

Parijs is aantrekkelijk onder alle luchten. Ik heb het gezien een grijzen winter-dag, wanneer de kastanje-oventjes een halo boven zich dragen als een muts van dampenden glans. Ik heb het gezien in de lente, met het frisch-groene loof der

PARIJS!

boomen, de bloemwagens op de markt doorbuigend onder anemonen en seringen. En ook zag ik het in den zomer, als de ochtenden in het Bois zoo heerlijk zijn, en 's avonds in de restauranttuinen een kleurige, vroolijke menigte eet en stept onder de lampjes en lampions. Ik zag het bij regen en bij storm, onder sneeuw en in den mist. Ik zag het tienmaal 365 dagen, — en nog telkens weer verrast het mij en verwondert het mij door zijn onuitputtelijken rijkdom aan indrukken, zijn harmonische en toch zoo veelzijdige schoonheid, zijn fleurige, gebarioleerde, aanstekelijk-verjongende vitaliteit.

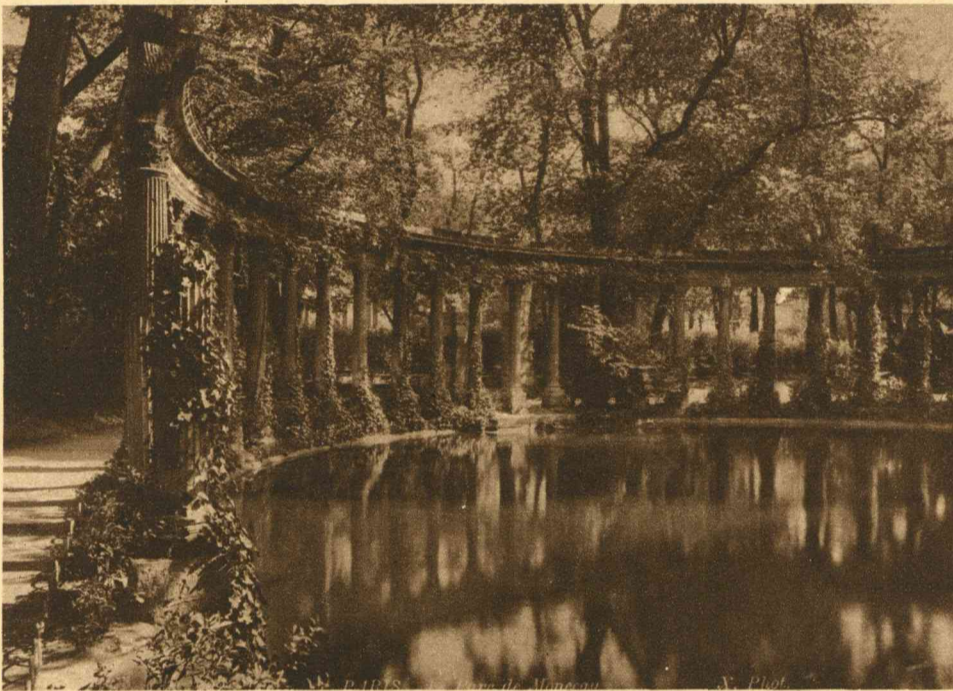
Als ik moe of uit mijn humeur ben, als ik zorgen heb of migraine, dan is er altijd één middel dat mij af-

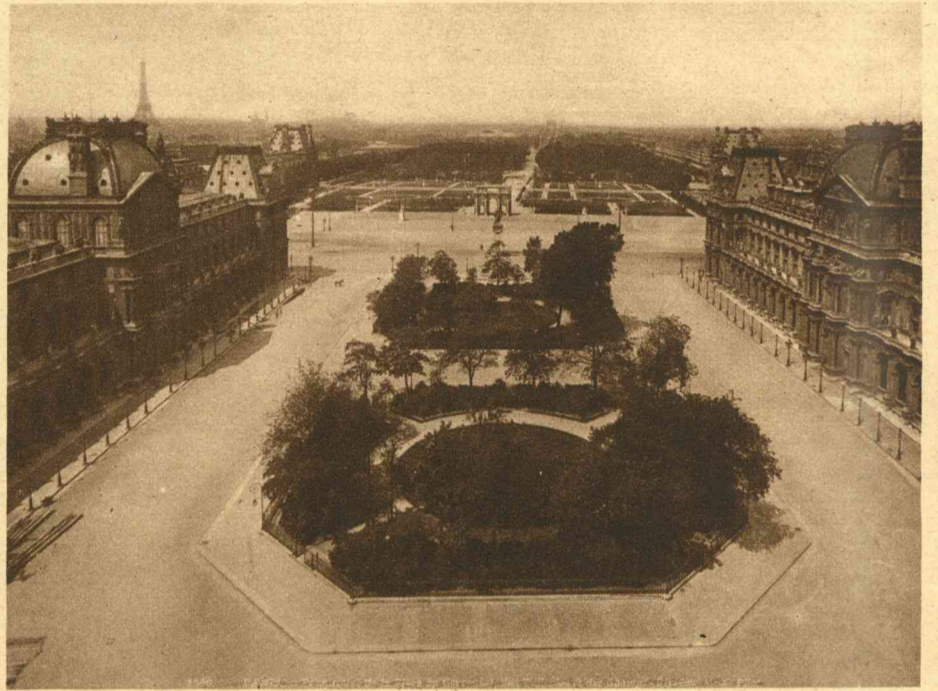
De Place de la Bastille, zooals zij er den 14en Juli 1789 uitzag.

en savoir-vivre, die het karakter en — ik zou haast zeggen: — de ziel van de Seine-stad uitmaken, — in Londen of in Berlijn zal men ze vergeefs zoeken. Alleen sommige gedeelten van Rome vertoonen eenige verwantschap.

„In Parijs hangt overal de liefde in de lucht”, heeft ik weeten-meer-wie gezegd. Het is treffend juist, wanneer men „liefde” neemt in den wijdsten, nobelsten zin van het woord. De liefde voor wat chic en goed en mooi is, de liefde voor bloemen en soepele stoffen en aangename, gratievolle lijnen, de liefde voor dansen en goed eten en muziek, de liefde voor de liefde, — de liefde voor werken ook en gezonde lichaams-cultuur, de liefde voor geest en karakter en hart, de

Het park Monceau, een van de schoonste parken van Parijs.

De tuin der Tuilerieën met zijn zeldzame bloem-parterres en zijn smaragden lommer-lanen, zijn statige vijvers en zijn verrukkelijke beeldengroepen, en daarachter, het eindeloze perspectief der Champs-Élysées, bekrond door den Arc de Triomphe in zonne-apotheose.

doende redden kan. Zoodra het mij te machtig wordt, heb ik slechts het deksel op mijn schrijfmachine te zetten, de deur van mijn appartement te sluiten achter mij, en... de straat op te gaan, om het spleen zich onmiddellijk te zien verfluchten. Ik slenter een uur, ik laat mij eenvoudig leiden door mijn ingeving, en den eenen keer gaat het naar 't quartier latin, een anderen keer naar den faubourg Saint-Antoine, of naar Montparnasse of naar het doet-er-weinig-toe-waar. Alles is zoo prettig en voortdurend kaleidoscopisch wisselend en... boeiend, rond mij heen, dat ik mijn eigen kleine misèretjes uit het oog verlies en volkomen opga in deze geweldige stad, groot in het groote en in het kleine.

Er is maar één Parijs. Die blijde, sprankelende atmosfeer, dien levens-adem van charme en bekoorlijkheid, die tintelende elegantie

De Place Vendôme, gezien van uit de Rue de Castiglione. Op den achtergrond, achter de zuil, de Rue de la Paix.

liefde — in één woord — voor alle edelmoe-dige uitingen van het bonte, extatisch juchende, intense leven... zij straalt u tegen uit den veerkrachtigen gang van welhaast iedereen voorbijganger, uit de gevels langs als altijd zonnige pleinen en straten, en uit de eeuwig lachende, lokkende oogen der toch zoo kuische, trouwe Parisiennes.

... Champagne, ... parfum, ... mode, ... wie ze noemt, noemt Parijs. Van elk dezer drie heeft de stad iets meegekregen: van de champagne het schuimend berauschende; van den parfum het verrijnd, subtiel zinnelijke; van de mode de bevalligheid, de smaakvolle lijn, de eindeloze zelf-vernieuwing, de onberekenbaarheid en de distinctie.

Leo Faust.

Parijs, 1923.

WAT HET VODJE PAPIER VERKLAPTE

DOOR HENNY KEPPLER

us, juffrouw van Olmen, dat is dan in orde. Ik verwacht U 2 Januari om 9 uur hier!"

„Graag mijnheer!" schoot Wies van Olmen's stem ineens blij uit.

Ze veerde op. Even wifelde ze. Moest je zoo'n man nu een hand geven of niet? Dan, ziende, dat hij niet de geringste beweging maakte, trok ze snel, als beschaamd haar hand terug.

„Dag mijnheer!"

„Dag juffrouw! Tot Dinsdag dan!" klonk het iets toeschietelijker, omdat hij héél goed gezien had dat snelle terugtrekken van Wies' hand en, terwijl er even een verholten glimlachje om zijn mond speelde om haar naïveteit, die hem tóch aangenaam was, belde hij een jongsten bediende om haar uit te laten. Maar, eenmaal buiten zijnde, met den hemel, die eindelijk eens blauw was na een dagen lang neergutsenden regen boven haar hoofd en de prikkelend koude December-lucht om haar heen, was Wies alweer vergeten dat ééne nare moment. Haar oogen keken blij rond en bleven even, vol ontzag, gevestigd op de reusachtige fabrieksschoorsteenen. Wat een hoogte, dacht ze. Eng om zooiets te moeten maken!

Dan, haar fiets aan de hand, stapte ze de zware massieve poort van het fabrieksgebouw uit, een vroolijk „Goedenmorgen!" roepend tegen den dikken portier, die, opgeschrikt uit zijn dutje, als in een visioen zag het blozende meisjesgezicht met twee oogen vol lach, omdat ze hem betrapt had. Daar lag de eenzame weg voor haar. De weg, dien ze nu iederen dag tweemaal zou fietsen. Wies zag er niet tegen op. Wat was nu 20 minuten fietsen? Niet de moeite waard en dan zoo'n heerlijke rechte weg, dien je fijn kon afracen.

Ze dacht niet aan den weg, zooals hij kón zijn, wanneer het stortregende of sneeuwde. Ze dacht er niet aan, dat de wind dan van alle kanten op je aanstormde, je dwingend van je fiets te stappen en door de modder verder te baggeren. Ze zag hem alleen, zooals hij daar lag in blij zonnelicht, een beige-kleurig lint tusschen groene weilanden.

Dan sprong ze op haar karretje en terwijl haar rood-zijden das van haar sportblouse, gegrepen door den wind, om haar ooren fladderde, neuriede ze opgewekt een wijsje, blij om de blauwe lucht, blij om de zon en om het heele leven, dat ze goed vond.

„Een allermachtig aardige meid!" dacht de portier, de slanke meisjesgestalte nakijkend.

En boven in het privé-kantoor liet Frank Collard het gordijn, dat hij even opzij geschoven had om te kijken „wat voor weer het was", vallen en zijn oordeel, hoewel in andere bewoordingen, stemde wonderlijk overeen met dat van den portier.

„Je lijkt wel niet wijs!" zeiden alle kennissen, toen ze hoorden, dat Wies in betrekking zou gaan. Dat in betrekking gaan op zichzelf, nu, dat kon er nog mee door, want iedereen wist wel, dat Wies' Vader het niet breed had en dat de 5 kin-

deren, waarvan de drie jongens studeerden en de twee meisjes in de huishouding waren, veel geld kostten, maar waarom ging Wies nu juist naar een fabriekskantoor? Eene betrekking als gouvernante of dame van gezelschap zou toch véél beter geweest zijn?

En Wies, het donkere hoofd achterover gooiend, scháterde het uit van pret: „O, kinderen, bewáár me! Gouvernante? Net iets voor mij! Jullie weten toch even goed als ik, dat ik daar lang niet ernstig genoeg voor ben? Ik zou leuke spelletjes met de kinderen gaan spelen inplaats van ze uit

geheelen dag niet kon komen, verscheen hij toch, ónverwachts, 's middags op kantoor.

Opgewekt stapte hij naar binnen, hing zijn jas en hoed op in het kleine kleedkamertje, dat door een zwaar fluweelen gordijn afgescheiden was van zijn privé-kantoor. Dan, het hoofd heffend, luisterde hij. Was juffrouw van Olmen in zijn kamer? Wat had ze dáár te maken? Een nijldige rimpel vertoonde zich tusschen zijn oogen. Hij hield er niet van, dat, tijdens zijne afwezigheid, iemand in zijn privé-kantoor snuffelde.

Juist was hij van plan naar binnen te gaan, toen hij haar stem hoorde.

„Je bent een snoezig vrouwtje hoor! En wat kijk je lief! Je moet bepaald erge mooie oogen hebben!" Er werd iets neergezet.

Toen zei ze: „En jij? Jij bent het leukste kleine kereltje, dat er bestaat met je guitig toetje en je krullebol. O, wat zou ik je graag even knuffelen!" Frank schoof het gordijn terzijde.

„Juffrouw van Olmen!"

„O!..."

Met een vuurrooden blos keek Wies op.

„Ik wou... ik..." hikkelde ze.

„Ik heb liever, dat U niet in mijn kamer snuffelt als ik afwezig ben", zei hij streng, hoewel er iets als verteedering in zijn hart kwam toen hij haar zoo hevig zag schrikken.

„Ik snuffelde niet!" zei ze haastig. „Ik vind uw vrouw zoo lief en ik houd zoo dólveel van kinderen!"

In haar oogen kwam eene hunkerende uitdrukking toen ze neerkeek op het kinderportretje in gedreven zilveren lijst, dat ze nog steeds in de hand hield.

Toen gebeurde het onverwachte.

„Mijn vrouw is dóód!" zei Frank en zijn stem klonk hard.

Wies keek op en een oneindig medelijden met den man daar vóór haar, die met een bitteren trek om zijn mond strak voor zich uitstaarde, drong in' haar hart.

Ze voelde zich niet langer „de juffrouw van kantoor", die tegenover haar directeur stond, ze wist alléén, dat ze tegenover een mede-mensch stond, die verdriet had en haar fijngevoelige natuur deed haar spontaan handelen. Ze trad op hem toe en haar stem had dien innig-troostenden klank, dien slechts weinigen van de vroolijke, tot grappen en pret-maken geneigde Wies kenden. „Het spijt me zóó dat ik U onbewust pijn heb gedaan. Ik vind het zoo vreeselijk voor U...!"

Het was of bij die woorden even een troostende hand hem aanraakte, bedekkend de wonde, die altijd schrijnde, het verlies van zijn mooie jonge vrouw na de geboorte van hun kind.

Zijn blik ontmoette den haren en hij zag in twee wonderlijk lieve meisjesoogen, die vol tranen stonden.

En dát, wat hij jaren in zich had opgesloten gehouden, zijn verdriet, dat hij niet wilde toonen aan andere menschen, omdat ze tóch niet konden begrijpen, wát dit verlies voor hem beteekende, sprong nu plotseling heftig naar voren

Het nieuwste model auto-omnibussen, dat op het oogenblik in New York's straten rijdt.

dulle boeken te laten leeren. En dame van gezelschap? Néé hoor, zóó onderhoudend ben ik niet en hoewel 't een groote fout van me is, ik kán gewoonweg niet met oude dames opschieten!"

„Met oude hééren wel?" vroeg haar broer.

„Nou, ik weet niet hoor! Als ze nu allemaal zoo lief waren als jij?" ketste Wies terug.

Maar ondanks alle protesten harer kennissen ging Wies 2 Januari naar haar nieuwe betrekking, blij in het vooruitzicht nu voor zichzelf te kunnen zorgen en vader's lasten eenigszins te kunnen verlichten.

De eerste weken ging alles uitstekend. Wies deed haar best en werkte tot volle tevredenheid van haar jongen directeur, Frank Collard.

Toen kwam er een verandering.

Eens, toen de directeur getelefoneerd had dat hij den

Dussyfoot's entree in Indië.

Te Tjimahi, het grootste garnizoen van Indië en gelegen onder den rook van het schoone Bandoeng, heeft op Hemelvaartsdag de eerste groote volksvergadering voor drankbestrijding plaats gehad. Op de meeting, waar het woord gevoerd werd in het Maleisch, Javaansch, Soendaneesch en Nederlandsch door sprekers van alle mogelijke politieke, vak- en religieuze verenigingen, werd het drankvraagstuk belicht van neutrale, mohammedaansche, christelijke, theosofische en ethische zijde. Eenstemmig was men van oordeel, dat het wettelijk drankverbod nu nog gemakkelijk te handhaven is, terwijl besloten werd op groote schaal actie te voeren om Indië „droog" te leggen.

nu hij een meevoelend en begrijpend menschenhart tegenover zich wist.

Met een ruk wendde hij zich af. Tranen drongen heet achter zijn oogleden, maar hij wilde niet, dat zij het merkte. Stel je voor, hij kon toch niet als een kleine jongen zijn leed gaan klagen bij de juffrouw, omdat ze hem wat sympathie schonk? Zijn jarenlange geslotenheid deed zich ook nu weer gelden en, zijn stem bedwingend, zei hij kort: „Natuurlijk — U kon immers niet wéten...!”

Wies verliet de kamer. Ze was beduusd, omdat hij inééns zoo kortaf was, er niet aan dacht haar iets van zijn vertrouwen te schenken, terwijl er toch een stroom van sympathie tusschen hen was geweest op het oogenblik, dat ze elkaar aankeken.

Hij voelt zich „de Directeur”, dacht ze bitter en meteen kwam haar een voorval uit haar kinderjaren in gedachten.

Het gebeurde een paar weken na haar moeder's sterven. Wies was toen 7 jaar. Ze had dien avond lang wakker gelegen. Eindelijk hoorde ze de voordeur dichtslaan en wetend dat haar vader nu thuis was, was ze naar beneden geslopen. Ze wist zélf niet waaróm, maar er was iets, dat haar drééf. Daar beneden had ze heel voorzichtig de deur van de huiskamer geopend en kleintjes, in haar wit nachtjaponnetje en op bloote voetjes had ze vol deernis gekeken naar haar vader, die daar zat met moeder's portret voor zich, het hoofd gesteund in de handen, snikkend.

„Paatje!”... had ze geroepen.

Verschrikt had de man naar het kleine witte figuurtje daar op den drempel gestaard, maar in zijn ontzettend verdriet had hij zich juist afgewend, van datgene, wat hem het meeste troost zou hebben gebracht: een paar kinderarmen om zijn hals, een kinderkopje tegen zijn borst.

Hij dacht, dat dat kind tóch niets begreep van zijn leed en hij zeide:

„Ga naar bed Wieske, het is véél te koud voor je!”

En kleine Wies, die troost had willen brengen, was met verkleumde voetjes weer de trap opgeklommen, terwijl haar bevend stemmetje om „moeder” riep. En nu, na het zooveen gebeurde, dacht ze eraan, hoe moeilijk het toch was om elkaar te begrijpen, hoe vér de menschen van elkaar stonden. Zelfs zij, die het meeste van elkaar hielden, zeiden elkaar niet hun diepste gedachten. Ondanks vriendschap, sympathie en liefde stond in zeker opzicht toch ieder mensch alléén, voelde ieder mensch telkens weer die ééne armoedige plek in zijn leven, die hij zorgvuldig verborg voor anderen. Deze ontzettende waarheid, reeds zoo vele malen door haar gevoeld, maar nooit zoo hevig als nu en nooit zóó duidelijk door haarzélf onder woorden gebracht, viel als een last op haar. Het drukte haar zóó, dat ze dagen achteréén terneergeslagen was.

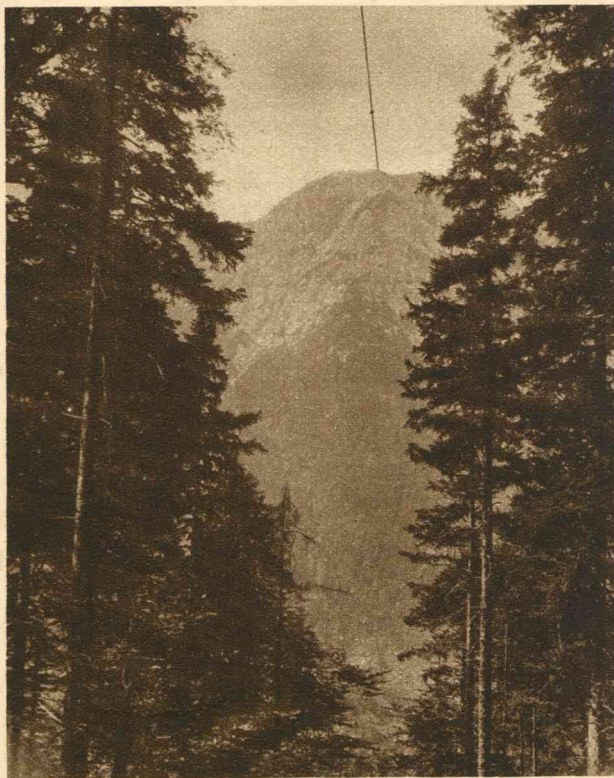
Hoewel Frank Collard niet precies wist, wát er aan haperde voelde hij tóch, dat er iets was en soms bleef zijn blik verwonderd rusten op Wies' gezichtje. Ze keek zoo ernstig als

hard het brievenmandje op Frank's bureau. Haar „alstublieft” klonk bijna onhoorbaar. Frank keek op. Er was een onuitgesproken verwijt en tevens iets vragends in zijn blik. Dat bracht Wies tot het uiterste. Indien niemand notitie van haar onverschilligheid nam, was ze 't gauwste bedaard en schaamde zich diep over haar optreden. De huisgenooten kenden dit verschijnsel en noemden het „Wies' onweersbuien”.

Maar Frank Collard had geen verstand van zoo'n soort onweersbui en inplaats van kalm te blijven zitten sprong hij een oogenblik later hoogst geërgerd op, toen in de kamer naast de zijne schel en uitdagend een bekend gedeelte uit „Carmen” gefloten werd.

Hoe was het mogelijk? Een meisje als zij, die er zulke manieren op nahield!

Vastbesloten haar een uitbrander te geven, liep hij naar de andere kamer, maar toen hij zijn hand op den deurknop had, bleef hij staan en tuurde door de hoog in de deur aange-

En station voor draadlooze telegrafie zonder masten te Walchensee.

De 1757 meter hoge „Herzogenstand” met antenne van den „Stein” af gezien. (Zie beschrijving hieronder).

En station voor draadlooze telegrafie zonder masten te Walchensee. De verankerde antenne met isolatoren, aan den top van den „Herzogenstand”.

hij haar de post dicteerde en zelfs toen hij, onbewust verlangend naar haar zonnige opgewektheid, probeerde een grapje te maken, had dit niet de minste uitwerking.

„Scheelt er iets aan?”

Even keek Wies op.

„Neen mijnheer,” zei ze zacht, maar toen ze haar oogen neersloeg, keek ze een ondeelbaar oogenblik naar het vrouweportret, dat op het bureau stond. Hij had het gemerkt.

Dus dát was het? Had het haar zóó getroffen? Was dat vroolijke kind, met haar jolig gezichtje en helderen lach, zóó fijngevoelig?

Als in verbazing bleef hij haar aankijken. Dat kwetste Wies. Waarom keek hij zoo nieuwsgierig? Hij had immers niets met haar te maken? Zij was toch máár de juffrouw en de conventie duldde nu eenmaal geen vertrouwelijkheid tusschen een directeur en het meisje, dat voor hem werkte. Dat ging immers ook niet? Zulke dingen behoorden eenvoudig tot de onmogelijkheden. Een onmeedoogend geeselde Wies met striemende woorden het wondere gevoel, dat over haar kwam als ze keek naar dien eenzamen man voor zijn bureau en naar het kinderportretje. „Een klein jongetje zonder moeder,” zei ze dan zacht voor zich heen.

Vroeger, als kind, was Wies dikwijls voor ongevoelig doorgeslagen, omdat ze toen, wanneer ze innerlijk pijnlijk getroffen was en niemand had tot wien ze zich kon wenden om haar hart eens uit te storten, zoo vreeselijk onverschillig kon doen, dat zelfs haar beste kennissen er door misleid werden.

En ook nu kwam datzélfd onverschillige weer over haar. Toen ze haar post af had ging ze naar binnen en ketste

brachte ruitjes, waarvoor het gordijntje, iets op zijde geschoven, genoeg ruimte overliet om het geheele vertrek te overzien.

Ze zat op haar bureau. Haar beenen, die ze over elkaar geslagen had, liet ze nonchalant heen en weer bengelen. Haar hoofd hield ze iets schuin en hoewel ze niet wist, dat hij haar gadesloeg, leek het hem eene uitdaging. Toch bleef hij geboeid staan kijken. Het donkere kopje leek omlijst door het raam waarvoor ze zat. Hij zag een paar krulletjes bij haar ooren en in haar nek, die, als kleine spiraal-veertjes, bij iedere beweging van haar hoofd, op en neer dansten.

Ze hield haar oogen neergeslagen en het viel hem op, dat, ondanks haar uitdagend gefluit, haar gezichtje nog even droef en strak stond als zooveen. Toen begreep hij inééns, dat ze het deed om hém te plagen en met iets als een glimlach liet hij den deurknop los en liep zacht naar zijn plaats terug. De weken, die op dien dag volgden, leken Wies eindeloos.

Vroeger, als hij haar de post had opgegeven, sprak hij dikwijls nog wat met haar na over verschillende onderwerpen en vaak had hij verbaasd gestaan over haar helder oordeel. Maar dat was veranderd. Hij dicteerde de brieven en dan ging ze naar haar eigen kamer.

En Wies, pijnlijk voelend het gemis van die vroegere vriendelijkheid, spotte: „Zóó hóórt het ook! Wat verbeeld ik me eigenlijk wel om méér te verwachten?”

Ze kon niet vermoeden, dat Frank het half weggeschoven gordijntje zeggende, dat hem in staat stelde ongemerkt net zoo veel naar haar te kijken als hij wilde.

Eens op een morgen had hij 't raam van zijn kamer opengezet en, op de vensterbank zittend, keek hij naar buiten.

De regen viel in stralen van den hemel, maar de atmosfeer was héérlijk. „De lente komt!” dacht Frank en gretig ademde hij de frische lucht in. Daar kwam Wies aan. Het viel hem zélf op, hoe hij haar in gedachten altijd „Wies” noemde. Waarom? Hij glimlachte voor zich heen met een weldadig warm gevoel binnen-in-zich en, om iets van zijn blijdschap te uiten, floot hij, zuiver en héél hoog, een bekend gedeelte uit „Carmen”.

Wies, die juist haar kamer binnenkwam, bleef roerloos staan.

Er kwam een groot brok in haar keel.

Waarom plaagde hij haar? Waarom floot hij juist dát, wat zij op dien akeligen dag óók gefloten had?

Ze ging naar de deur en keek in het privé-kantoor. Frank zat van haar afgewend. Scherp stak zijn proviel tegen de lichte lucht achter hem af. En terwijl ze hem opnam, zijn heele krachtige gestalte, zijn knap profiel, bekende ze zichzelf inééns: „Ik heb hem lief!”

Als geschrokken van haar eigen gedachten deed ze een paar stappen achteruit.

Toen sprong Frank op.

„Dag juffrouw! Wat een héérlijk weer hè? Voelt U 't ook zoo, dat ondanks den regen de Lente in de lucht zit?”

Blij schalde zijn stem op.

„Ja mijnheer,” zei Wies en ze dacht: „O, je moest eens wéten... dan zou je niet zoo aardig zijn, dan zou je zeggen, wilt U alstublieft direct mijn kantoor verlaten met Uw malle gedachten!”

En Frank dacht: „Waarom zeg ik nou eigenlijk „Juffrouw” tegen haar? Waarom zeg ik niet: „Wat zie je er schattig uit met je frische wangen en je donkere kijkers!”

Met een glimlach ging hij zitten terwijl het in hem zong: „Dat kómt nog, dat kómt nog!”

Frank stond klaar om weg te gaan. Terwijl hij den kraag van zijn motorjas hoog opzette, liep hij naar de kamer naast de zijne. Wies was al weg. Even keek hij naar alles wat van haar was, wat ze dagelijks gebruikte. De machine, waarop ze zoo ijverig tikte, de penhouder waar ze iederen dag mee schreef en dien hij haar gegeven had, toen hij merkte hoeveel ze van werkelijk mooie dingen hield. Het was een antieke zilveren penhouder, kunstig bewerkt.

Hij nam hem op en inééns viel zijn blik op een papiertje, dat eronder lag. Het was een klein vodje, half in elkaar gekreukeld, maar het maakte voor hem de wereld uit, want daar stond, in Wies' handschrift: „Frank”.

Een golf van vreugde sloeg over hem.

Ze had dus, terwijl ze alleen op haar kamer was, aan hém gedacht? Ze had zijn naam ergens opgeschreven? Maar dan, dan moest ze ook van hem houden! Hij stak het stukje papier in zijn portefeuille en liep fluitend naar buiten.

„Hondeweertje m'neer!” zei de portier, toen Frank langzaam de poort uittuften.

En station voor draadlooze telegrafie zonder masten te Walchensee. De schuine vlakte — met rails — waarover de wagen loopt.

„Hondeweertje?” dacht Frank verwezen. En eerst nu merkte hij dat het góót en de weg vóór hem wel een moddersloot leek. Langzaam reed Frank door om niet geheel onder de modder te komen terwijl hij dacht:

„En hier moet Wies nu ook doorheen! Dát was toch eigenlijk geen werk voor een meisje maar” — en hij lachte hardop — „als ze wil, dan hoeft ze het niet meer te doen.”

„Hallo! Wat is hier aan de hand?” Met kracht bracht hij zijn motor tot stilstand.

„Ik... ik ben gevallen en mijn fiets is kapot en...” maar Wies, geschrokken als ze was, kon zich niet langer beheerschen en ze eindigde met een snik.

Ze keek pas weer op toen ze twee sterke armen om zich heen voelde en haar wang tegen een ruige natte jas rustte.

„Mijn eigen klein meisje! Heb je je bezeerd?”

De toestand drong nog niet geheel tot Wies door. Ze probeerde zich vrij te maken.

„Néé, néé...!” weerde ze af.

Toen haalde Frank een klein papiertje uit zijn portefeuille en hield het vóór de lantaarn van zijn motor.

Helder beschenen stond daar het woordje „Frank” Wies boog haar hoofd, maar Frank greep haar bij de kin, haar zóó dwingend hem aan te zien.

„Nu... Wieske?”

Haar oogen zeiden: „Ja!”

„Wel, mijnheer Collard, de motor defect?”

Tegelijk keerden Frank en Wies zich om en keken in het glunder lachende gezicht van den portier.

„Motor defect? Welnéé kerel, kan je begrijpen! Maar... mag ik je even voorstellen?: „Mijn aanstaande vrouw!”

WAT EEN MOOIE VROUW KOST

UIT DE PAPIEREN VAN EEN VRIJGEZEL

P zekeren mooien dag ontdekte ik op de straatsteenen voor mij een paar belachelijk kleine voetjes. Ik houd mijzelf voor een geboren aestheticus; nademaal er echter in zoo een paar voetjes meer aethetica schuilt dan in de hemel weet hoeveel hooggeleerde folianten, en de aethetische studies mij alleen bekoren in de levende praktijk, bleef er mij niets anders over dan de beide folianten — dit wil zeggen: de beide voetjes, onverwijd na te rennen.

Zij huppelden en zweefden verduveld snel voort. Ik er echter even snel achteraan. Er zit mij een vrouw met allerlei aardewerk in den weg. Ik ren over den hoop kopjes en schoteltjes en pannetjes, en daarbij valt er een gedeelte van haar breekbare waar in scherven. Zij is woedend, en heft een voorwereldlijk geschreeuw aan. Reeds maakt zij aanstalten op mij af te stormen, als ik haar, terwijl ik verder ga, een bankbiljet toewerp. Ik geloof, dat het er een van tien was. Zeggen wij dus: tien gulden.

Die pleister hielp. Mijn vervolgstster werd kalmer, en ik kon mijn vervolging voortzetten. Bezorgd keek ik naar mijn voetjes — namelijk naar haar voetjes (waaronder weer natuurlijk niet die van de pottenvrouw te verstaan zijn!) Eindelijk! Daar zijn ze weer! Op hetzelfde oogenblik draait de bezitster der voetjes haar hoofdje om, en ziet mij. Zij zweeft op de standplaats der huurauto's toe; de voetjes stijgen spoedig daarop in een auto. Ik doe hetzelfde. Zij rijdt weg. Ik haar na.

Dit plezierritje kost me, de verhooging voor het extra tempo inbegrepen, vijf gulden.

Want ik moest zeer snel rijden. Onze chauffeurs reden om het hardst. Zij laat voor een eleganten winkel stilhouden. Ik eveneens. Zij stapt uit en gaat naar binnen. Behoef ik nog te zeggen, dat ik ook *dit* getrouw nadeed? Wij deden *alles* bijna tegelijk.

In den winkel kijkt zij mij verbaasd aan, en meet mij dan van de kruin van mijn hoofd tot aan mijn schoenzolen met een onderzoekenden blik. Toen werd ik de ervaring rijker, dat haar gelaat aan schoonheid haar voeten, haar oogen echter haar gezicht en haar gestalte zelfs *dit* nog overtrof.

De winkelier kijkt mij onderzoekend aan en

Twee oudjes uit Kippel (Wallis, Zwitserland) met hun kleinzoen koesteren zich in de zon voor hun houten hut, onderwijl herinneringen ophalend aan lang voorbijge dagen!

vraagt: „Waarmede kan ik U van dienst zijn?“

Daar klinkt het naast mij als het geluid van zilveren klokjes: „Laat U mij alstublieft wat zijden stoffen zien!“

De klank van deze bovenaardsche stem electriseert mij volkomen. In den Kerstnacht zingen zóó wellicht de engelen!

Ik zing natuurlijk eveneens: „Laat U mij alstublieft wat zijden stoffen zien!“

„Welke kleur?“

Haar haar, haar oogen zijn zwart. Dus: „Zwart!“

Dan kijkt de schoone onbekende mij weer aan. En er vloog iets over haar gezicht. Wat het was en waarom het erover vloog, weet ik niet. Ik brak er ook mijn hoofd niet over; ik was immers veel te veel in den aanblik der feeënverschijning verdiept, die daar in de zijden stoffen woelde.

De winkelier — ja, die wreede winkelier! Hoe hij mij met zijn vragen kwelt! Wil hij mij dan een verhoor afnemen? Hij geve mij slechts wat en zoo veel hij wil, pakke het in, overhandige mij de rekening, maar hij late mij vooral verder kijken en verder bewonderen — mijn afdingende godin. Begrijp je dan nog steeds niet, mijnheer de winkelier, waarom ik hier kwam? Wat gaan mij uw stoffen, hun maat en hun prijzen aan? Mijn komst geldt slechts *haar*, haar voetjes, haar gezichtje, haar gestalte!...

Eindelijk had ik mijn keuze gedaan. Zij gaat echter nog niet weg. Zij dingt nog steeds af. En dit monster van een winkelier knielt nog steeds niet neder voor deze hemelsche verschijning, en roept haar nog steeds niet toe, wat toch zoo natuurlijk zou geweest zijn: „Mijn heele zaak leg ik gratis aan Uw voeten, maar sta mij slechts toe, dat ik U be-min!“ Inplaats hiervan glimlacht hij slechts en laat geen cent zakken. Hierbij beroept hij zich op de vaste prijzen en neemt tenslotte het verlangde bedrag in ontvangst.

Om deze vreeselijk pijnlijke geschiedenis tot aan het einde toe bij te wonen, bleef mij niets anders over, dan weder verscheidene stoffen te koopen. Een aardig tijdverdrijf! Mijn pakjes groeiden tot in het oneindige aan, en toen men ze eindelijk in mijn huurauto droeg, speelde er om de lippen van de mooie vrouw een zonderling lachje.

In de vallei van Bagnes (Wallis, Zwitserland).

Iederen zomer gaan de kudden naar deze vallei en blijven er grazen aan de oevers der kleine meertjes, die zich aan den voet der steile rotsen vormen. — Deze foto, die het natuurschoon van dit monumentale berglandschap zoo uitstekend tot zijn recht doet komen, is een waar schilderij!

Mijn rekening in den winkel bedroeg 50 gulden en 52 cent.

Wij stapten weer in onze auto's en reden verder. Plotse-ling blijft mijn wagen staan. Wat is er gebeurd? Wij hebben slechts het schoothondje van een oude vrouw overreden. De vrouw begint hierover zóó te schreeuwen, dat de chauffeur moet stoppen. Zij vervloekt hem en den auto en verlangt een verzoenend bloedgeld voor het leven van de onschuldig vermoorde. Het volk loopt te hoop. Verschrikt kijk ik uit het raampje. De auto van de schoone vrouw is reeds bijna verdwenen. Ik mag hem echter niet uit het gezicht verliezen. Neen, nooit meer!

Een idee! Ik ga in mijn zak en werp de vrouw van het schoothondje een handvol guldens, kwartjes en dubbeltjes toe. Het volk grabbelt ernaar, ik roep mijn chauffeur toe: „Doorrijden!” en ont-kom in de algemeene verwarring, zonder een verdere schadevergoe-ding.

Hoeveel ik uit het raampje gegooid heb? Ik had aan kleingeld on-geveer acht gulden bij mij.

Zoo bereikten wij we-der gelukkig den auto van mijn fee. Zij laat voor een huis stilhou-den, stapt uit, en gaat de deur binnen. Wij blijven eveneens staan, en ik begin te wachten. Er verloopt een kwar-tier, een half uur, er verlopen langzamer-hand drie uur. Zij komt niet terug, en er komt ook niemand om haar pakjes te halen. Zij is blijkbaar op bezoek hier in dit huis. En terwijl zij zich goed amuseert, verveel ik mij hier af-schuwelijk en heb het zoo koud als een Neger uit den Congo in Sibe-rië; want het was mid-den in den winter. Voor de koude, den wind en de verveling vluchtte ik ten slotte in den ban-ketbakkerswinkel, die tegenover de deur van dit gelukkige huis ligt.

De winkeljuffrouwen hebben den stapel pak-jes in mijn auto be-merkt, en ik neem deze gelegenheid te baat, den heelen boel ineens kwijt te raken. Ik geef alles, wat ik gekocht heb, ten geschenke aan de da-mes. De eene ijlt direct de deur uit en belast zichzelf met de mode-artikelen uit mijn auto, daar komt — o, nood-lot! — de schoone vrouw de deur uit.

Onze blikken ont-moeten elkander. Ik geloof in de hare spot en verachting te lezen.

Den volgenden dag volgde er een zeer ver-rassende ommekeer. Het bleek nl., dat mijn be-diende het kamermeisje van mijn schoone on-bekende het hof maak-te. Hij kon mij over haar de nauwkeurigste inlichtingen geven.

De mooie vrouw heet von Szánfalvay. Staat: weduwe. Voor dit woord weduwe keeg mijn bediende reeds een extra belooning van tien gulden. Bovendien verhoogde ik zijn loon met vijf gulden per maand. Dat is per jaar zestig gulden. Aan het kamermeisje — Juczi heet zij — tien gulden „voorschot”.

Ook over den kring van bekenden der schoone vrouw kreeg ik spoedig prompte informaties. Ik wilde mij in het huis van een gemeenschappelijke bekende laten introduceeren. Er verliepen echter twee weken, eer deze wensch van mij in vervulling ging. Gedurende dezen tijd gaf ik, alleen om mijn smart te vergeten, minstens tweehonderd gulden meer uit dan gewoonlijk.

Mijn toestand begon mij te ergeren. Mijn geduld was ten einde. Jancsi, de trouwe dienaarsziel, bemerkte het.

„Mijnheer schijnt het zich erg aan te trekken, dat de kennismaking met de schoone dame niet tot stand komt? Wat is het mijnheer waard, als ik het mogelijk maak, dat zij mijnheer bij zich ontvangt?”

„Hoor eens, Jancsi, ook de brutaliteit heeft haar grenzen! Bedienden, die al te vertrouwelijk worden, pleeg ik eenvoudige weg te jagen.”

„Ik spreek niet uit te groote vertrouwelijkheid, maar uit medelijden! Mijnheer wordt van dag tot dag magerder. Ieder oogenblik moet ik een kleedingstuk naar den kleer-maker brengen, om het nauwer te laten maken.”

In mijn blijdschap schonk ik Jancsi honderd gulden.

Bij het aankleeden merkte Jancsi op, dat hij mij nog nooit zoo opgewonden gezien had. Ik geloofde hem op zijn woord! Eindelijk was ik klaar om te gaan. Precies om twaalf uur ging de electricische schel aan de woning van Mevrouw von Szánfalvay.

Juczi deed open. Zij scheen opgewekt en ontving mij met groote blijdschap.

„Komt U binnen. Mevrouw verwacht U!”

Belooning: tien gulden.

Nauwelijks had ik in den ontvangsalon een beetje rond-gekeken, of daar trad zij binnen — de engel — de godin!

Ik wilde direct aan haar voeten neerknie-len, maar wist mij nog net te beheerschen.

„Neem mij niet kwa-lijk, mevrouw, dat . . .”

Glimlachend viel zij mij in de rede. Het deed haar genoegen dat ik zelf den eersten stap ge-daan had, anders had zij hem zelf moeten doen.

Hemel! Wat hoorde ik daar? Hoe was het mogelijk?!

„De zaak gaat ons beiden aan — zij is een gemeenschappelijk be-lang van ons beiden.”

De „zaak”! Zij noemt dit een zaak!!

„Mevrouw weet dus, waarom ik hier kom?” stamelde ik.

„Hoe zou ik niet? — Jancsi vertelde het aan Juczi, Juczi vertelde het aan mij —”

„En mevrouw heeft geen bedenkingen?”

„Hoe zou ik aan de ware liefde hindernissen in den weg leggen? — Ik stem gaarne in het huwelijk toe.”

Het scheelde maar weinig of ik was van mijn stoel gevallen.

„In het — huwe-lijk!”

„Ja, hier is mijn hand erop!”

En zij reikte mij wer-kelijk haar blanke hand-je toe, waarna ik het niet meer laten kon, op mijn knieën te vallen.

„Dank! Duizend-maal dank!”

Verschrikt ging de schoone een stap ach-teruit.

„Wat mankeert U? Spreek!”

„Dank! Dank!”

„Waarvoor bedankt U mij? Ik begrijp het niet!”

„Omdat U mij Uw hand geeft en in ons huwelijk toestemmen wilt!”

„In ons huwelijk? Er is geen sprake van ons!”

„Van wie dan?”

„Van Jancsi en Juczi! Van Uw gunstelingen. Zij willen trouwen, en Juczi, die een wees is, zei mij, dat U mij, als haar meter, voor Jancsi om haar hand zou vragen!”

„En daarom, daarom

heeft U mij ontvangen?”

„Natuurlijk! Het spijt mij, dat ik U niet vaker bij mij kan ontvangen, maar de volgende week trouw ik en ga ik naar de provincie . . .”

Wie heeft mij nu in het ootje genomen? Jancsi of de mooie vrouw? Of allebei?

Gekost heeft dit avontuur mij, alles bij elkaar — ach! dat mag een ander uitrekenen!

A. v. B.

Marktafereeltje in de Duitsche stad Frankfurt. — Naar de schilderij van A. Burger.

Dé bediende sprak op een toon van diep, oprecht medelij-den.

Wat, indien die neuswijze kerel inderdaad raad wist?

„Nu, Jancsi, op den dag, dat mevrouw mij ontvangt, krijg je van mij honderd gulden!”

Drie dagen later overhandigt Jancsi mij een briefje.

„Geëerde Heer!

Het zal mij aangenaam zijn, heden om twaalf uur des middags Uw bezoek te ontvangen.

Weduwe von Szánfalvay.”

Juichend sprong ik van mijn leunstoel op en viel Jancsi om zijn hals. Die kerel was een ware duivelskunstenaar!

„Hoe heb je dat gedaan gekregen?”

„Dat blijft mijn geheim! Mijnheer heeft niets anders te doen dan precies op tijd te komen.”

DE MACHT DER DRIE

Een roman uit het jaar 1955

DOOR HANS DOMINIK

Geautoriseerde vertaling door Pierre Dumoulin

31)

Silvester had haar het gebruik van het apparaat nauwkeurig getoond. Een druk op een knop en de electronenlampen brandden. Den hoorn aan het oor, en ieder woord, dat hij te Liunais in den trechter sprak, werd duidelijk gehoord.

Zoo was Silvester weggegaan. Jane bleef alleen bij de familie Termölen achter door de beide oude lieden als een dochter beschermd en verzorgd, en toch bedroefd en eenzaam. Op den hemel der veertien-daagsche huwelijksreis volgde de hel der scheiding. Jane leerde in deze smartelijke dagen en weken beseffen, wat het voor een vrouw beteekent, met haar hart aan een man te hangen, die zich aan een groot idee gebonden heeft. Naast den lichten gouden ring, die hem aan Jane bond, droeg Silvester den zwaren ring, die hem met Erik Truwor en Soma Attma tot een driemanschap tezamen smeedde. Het was het bittere lot der vrouw, die met hare liefde achter moet staan bij de plannen en den levensarbeid van den man.

Weinig slechts had Silvester haar van zijn uitvindingen en werken verteld. Dat de uitvinding binnen enkele weken voltooid zou zijn, dat zij hem zulk een voordeel zou brengen, dat hij dan allen beroepsarbeid zou kunnen laten varen en zich geheel aan zijn echtelijk geluk wijden. Dat was de troost, die Jane in deze dagen staande hield, de gedachte, dat deze scheiding slechts nog een laatste korte beproeving was. Dat daarna Silvester voor altijd bij haar zou blijven, haar gansch zou toebehooren.

Mijnheer Andreas Termölen glimlachte en Mevrouw Louise lachte veelbeteekenend, als Jane 's namiddags tegen vier uur onrustig begon te worden. Zij zorgde ervoor, dat haar horloge op de seconde af nauwkeurig den juisten tijd aanwees. Een minuut voor vieren vlamden elken dag de electronenlampen op, en om vier uur drongen de eerste woorden van Silvester uit den hoorn in haar oor. Woorden van vurig verlangen waren het, verzekeringen van onveranderlijke liefde, troostredenen dat weder een dag der scheiding voorbij was. Mededeelingen dat de arbeid goed gevorderd en dat men bijna gereed was. Silvester sprak. Hij stond in Liunais in zijn werkkamer, den spreekhoorn van den grooten telefoonaanleg aan den mond, den straler op de kamer van Jane gericht, het beeld zijner jonge vrouw levend voor zich op de matruut.

Jane kon slechts toehooren, doch niet terugspreeken. Een verزندstation in een particulier huis zou bijzondere inrichtingen en maatregelen van voorzorg gevorderd hebben, die in den korten tijd, die ter beschikking was, niet uit te voeren waren. Zij moest zich er mede tevredenstellen de woorden van haar afwezigen echtgenoot te hooren. Silvester kon slechts haar beeld op de matruut beschouwen. Hij moest er van afzien hare stem te hooren. Wel zag hij hoe de woorden, die hij zelf sprak op haar gebaren werkten, hoe de betuigingen zijner liefde en genegenheid een glans van vreugde over haar teedere trekken verbreidden, doch van datgene wat zij zelf sprak kon niets tot zijn oor doordringen.

Zoo zou dit dagelijksch onderhoud eenzijdig hebben moeten blijven als niet de liefde nieuwe middelen had gevonden om elkander te verstaan.

De voor Silvester staande matruut vertoonde het nauwkeurige beeld van Jane, gaf het levensgroöt. Elken trek, elke beweging harer lippen, kon Silvester nauwkeurig gadeslaan en spoedig leerde hij haar de woorden van de lippen lezen. Hij zag Jane en sprak. Jane hoorde zijn woorden, antwoordde, en uit de beweging harer lippen ried hij den zin van haar antwoord, herhaalde dien dan en zag dan hare bevestiging uit haar gelukkigen glimlach.

Thans, aan het einde van de tweede week der scheiding, hadden zij geleerd zich op deze wijze te onderhouden alsof zij naast elkaar zaten en niet vijfhonderd mijlen tusschen hen lagen. Het dagelijksche babbeluurtje gaf Jane weer moed tot een volgende dag. Het was voor Silvester de bron waaruit hij de kracht schepte, zich weder aan zijn arbeid te begeven en de apparaten gereed te maken, welker voltooiing, zoo spoedig mogelijk, door Erik Truwor dringend werd verlangd.

De nachten in Liunais waren ook in de laatste

Julidagen nog helder. In elk geval lastig helder volgens de meening van den Engelschen Overste Trotter. Veel te helder, naar den zin van Dr. Glossin. Weliswaar ging de zon te middernacht een uur onder den horizon, maar de schemering maakte het nog altijd mogelijk een man in het vrije veld op twee honderd meter afstand te herkennen. Volkomen duisternis zou den kleinen troep, die onder aanvoering van overste Trotter in het bosch van Liunais kampeerde, meer welkom geweest zijn.

Twintig man. Uitgelezen Engelsche soldaten. In kleine troepen van vier tot vijf man in burgerkleeding, waren ze in den loop der laatste drie dagen met de regeeringsschepen der lijn Edinburg-Haparanda aangekomen. Als onschuldige reizigers waren zij de Tornealf stroomafwaarts gevaren. Hier met den hengel visschend, daar mineralen verzamelend. Zij leken op alles, behalve op soldaten.

Op 't voorgeschreven uur bevonden ze zich allen te bestemder plaats, een open plek in het bosch in de nabijheid van het huis van Erik Truwor. Daar waren ze en vermaakten zich als sportlievende touristen. Zij sloegen tenten op, bereidden den maaltijd in de open lucht en maakten het zich gemakkelijk.

De fraai bewerkte fabriekspoort der Mombrouwerij te Braunschweig (Duitschland).

In een der tenten zat overste Trotter in gesprek met Dr. Glossin en verdedigde met Britsche hardnekkigheid zijn standpunt.

„Mijn bevel luidt, drie bewoners van dit huis, namelijk aangeduid als Erik Truwor, Silvester Bursfeld en Soma Attma, op te lichten en levend naar Londen te brengen. Het is bij de Engelsche officieren gebruik dienstbevelen nauwkeurig uit te voeren. U kunt als burger een andere zienswijze hebben. Voor mij en mijn lieden geldt de mijne.”

„Overste, U onderschat de tegenstanders waarmede U te doen hebt. Ik ben van Uw plan geschrokken. U wilt het huis met twintig man omsingelen, eenvoudig binnengaan en de gezochten in hechtenis nemen?”

„Precies zoo als U daar zegt, Doctor. Dat is de manier waarop wij zulke opdrachten uitvoeren. Wanneer mijn mannen het huis omsingeld hebben, komt er geen muis meer uit. Ik zou het ongetwijfeld moeten betreuren als de gezochten plan mochten hebben om te vluchten. In dat geval hebben mijn lieden opdracht te schieten.”

Dr. Glossin liep als een gevangen roofdier in de enge tent heen en weer, handenwringend.

„Overste, U hebt er geen vermoeden van met wien U te doen hebt. U moest met een vliegtuig komen en de sterkst ontplofbare torpedo, die Uw leger bezit, op het dak werpen. Een seconde na Uwe aankomst moest het gansche huis tot in den diepsten kelder tot poeder geslagen zijn. Dan bestond er eenige, ik zeg niet alle, maar toch minstens eenige kans, dat de samenzweerders onschadelijk gemaakt werden.”

Overste Trotter glimlachte medelijdend.

„U schijnt ernstige vrees voor de bewoners van dit huis te koesteren. Nu, goed, Doctor, als niet mili-

tair is U niet verplicht bijzonderen moed te ontwikkelen. Maar U moet mij deze aangelegenheid op mijne wijze laten afdoen.”

De overste keek op zijn horloge.

„Bijna elf uur. Het wordt in dit verwenschte land niet donker. Een sergeant, die goed Zweedsch spreekt, is onderweg om het huis en zijn bewoners eens nader in oogenschouw te nemen.”

„Ook dat nog!” Dr. Glossin stiet de woorden in een opwelling van wrevel uit.

„Hebt U op dezen maatregel iets aan te merken, Doctor? Bij alle militairen ter wereld is het gebruik, dat men vóór den aanval op verkenning uitgaat.”

Terwijl de overste zijn meening met de beslistheid van den ouden soldaat uitsprak, had Dr. Glossin zich weer op den lagen veldstoel neergezet. Ernstig en beslist kwamen de woorden uit zijn mond.

„Dat het lot dan erbarmen met U en Uwe lieden hebbe. U verkeert in den toestand van een man, die een tijger slechts met een wandelstokje gewapend, tegenmoet treedt.”

Er trad een man in de tent. Ook in burgerkleeding, was het onmiskenbaar een soldaat. Sergeant Mac Pharon, die van de verkenning terugkwam. Een Schot met ruige wenkbrauwen, groote grijsblauwe oogen en grijzenden vollen baard. Hij gaf zijn verslag in korten vorm met sobere woorden. Eerst was hij het huis van buiten voorzichtig omgegaan en had gezien, dat twee mannen samen binnen om een machine bezig waren.

Van den derde kon hij niets te weten komen. Toen was hij kort en goed het huis binnengetrepen. De tuindeur stond open. Ongehinderd kwam hij door den tuin in het huis. Een trap voerde naar de veranda.

De veranda was ledig . . . scheen ten minste in het eerste oogenblik ledig te zijn. Toen hij verder het huis wilde ingaan hoorde hij plotseling een stem. Op een lagen divan in den hoek der veranda zat een man met bruine huid. Nog vóórdat hij zijn vragen in het Zweedsch kon stellen, sprak de Indiër hem in het Engelsch aan. Slechts enkele woorden. Een zin had hij daarin niet kunnen ontdekken, hoezeer hij ook op den terugweg daarover had nagedacht.

De overste wilde weten welke woorden het waren.

„Jawel, Overste. De man zeide tot mij: Wat gij zoekt, is niet hier; wat hier is, zoekt gij niet.”

„Nonsens . . . Humbug . . . Indisch boerenbedrog . . .!” sprak de overste woedend tusschen de tanden. Toen werd hij weer de dienstdoende officier en vroeg verder:

„Indien ik je goed verstaan heb, Mac Pharon, zijn de drie gezochte personen in het huis en zijn ook niet van plan het te verlaten.”

„Ja, overste, zoo is mijn melding.”

Op een wenk van den overste verliet de Schot de tent.

Overste Trotter keek weer op zijn horloge.

„Ik denk, Doctor, dat we de kerels binnen een uur hebben.”

Dr. Glossin lette in het geheel niet op den overste. Hij had de handen over de rechter knie gevouwen en herhaalde werktuiglijk de woorden van Attma: „Wat gij zoekt is niet hier; wat hier is, dat zoekt gij niet.”

De overste werd ongeduldig.

„De zaak gaat beginnen, Doctor. Mag ik het voorrecht hebben U daarbij aan mijne zijde te zien?”

„Ik geef er de voorkeur aan het avontuur zeer van verre aan te zien.”

„U zult hier binnen vijf minuten alleen zijn.”

„Dat zal ik weten te dragen. De eenzaamheid sluit geen gevaar in zich.”

„Zooals U wilt, Doctor.”

De overste ging naar de kampplaats en als bij tooverslag verdwenen de tenten. Het keukengereedschap werd ingepakt. Alles werd in tassen en rugzakken weggeborgen. Het duurde werkelijk slechts vijf minuten en Dr. Glossin stond eenzaam op de open plek in het bosch. Een colonne van een en twintig man bewoog zich voorzichtig en geruischloos door het dichte bosch naar het Truworhuis.

Dr. Glossin bleef nog vijf minuten kalm staan wachten. Toen haalde hij een klein fluitje te voorschijn en liet met korte tusschenpoozen een schrillen toon weerklinken.

Het struikgewas deelde zich. Er verscheen een man, die op den doctor toetrad.

„Sergeant Parsons, present.”

„Goed, Parsons. Heb je die een en twintig dwazen hier af zien trekken?”

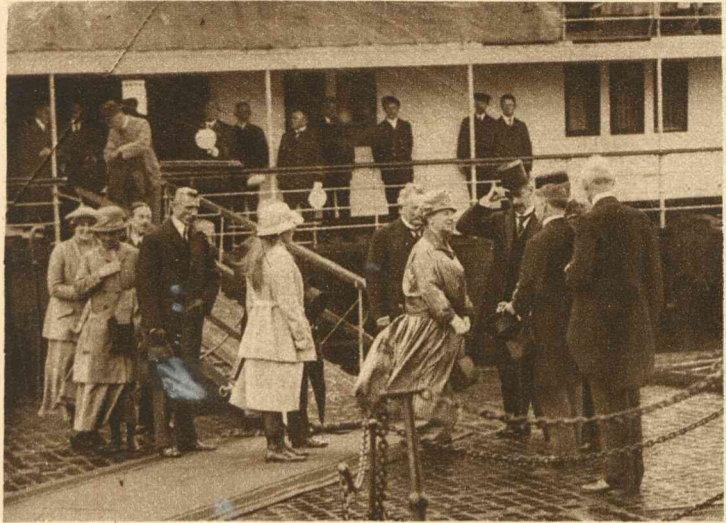
Sergeant Parsons grijsde. De Engelschen waren zijn vrienden niet.

„Ik heb ze in het dal zien afdalen, Doctor.”

„U hebt veertig man bij U?”

(Wordt vervolgd).

UIT HET VOLLE LEVEN

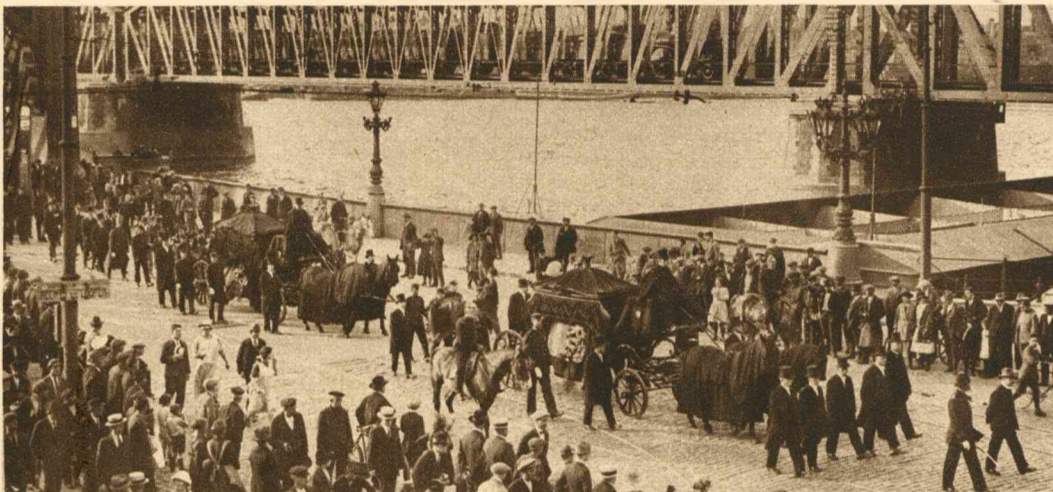
De thuisreis der Koninklijke Familie

met het stoomschip „Prinses Juliana”. Links: De aankomst der Koninklijke familie te Vlissingen, waar zij door den burgemeester en de directie der Maatschappij „Zeeland” werd begroet. Midden: Een aardige foto van Prinses Juliana aan boord gemaakt. Rechts: de directie der Mij. „Zeeland” geleidt de Koningin en de Prinses naar den te Vlissingen gereedstaanden koninklijken trein.

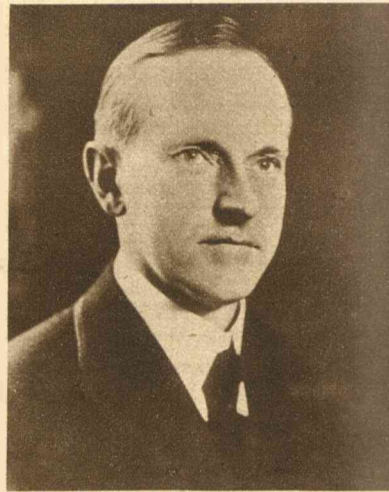
President Harding

van Amerika, die tengevolge van bloedvergiftiging overleden is.

Het vliegongeluk bij Roon.

De lijken der slachtoffers worden naar de Binnenhaven te Rotterdam gebracht, vanwaar zij door een Zweedsch schip naar Zweden vervoerd werden.

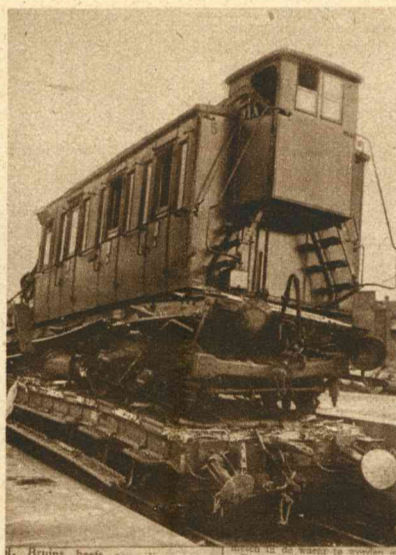

Calvin Coolidge,

de vice-president van Amerika, die pres. Harding automatisch opvolgde.

De begrafenis te Den Haag van Prof. Mr. A. A. H. Struycken,
den te vroeg ontslapen geleerde en staatsman.

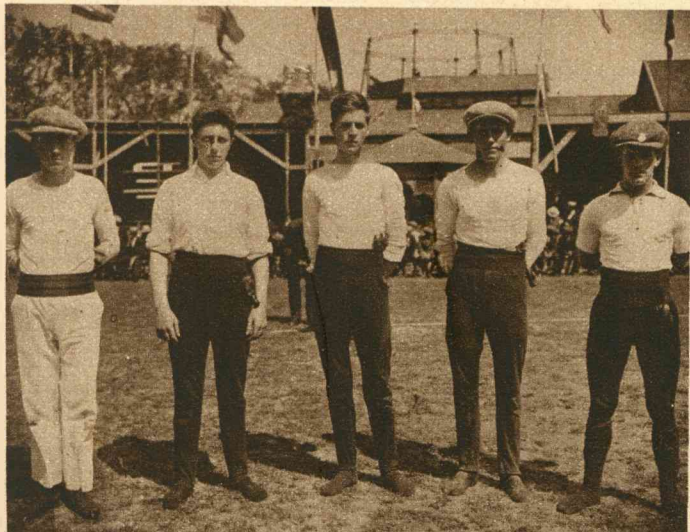

't Spoorwegongeluk te Krelensen
(Duitschland) waarbij 48 dooden en 80 gewonden te betreuren vielen. Men ziet op onze foto, hoe de eene wagen boven den ander geschoven is.

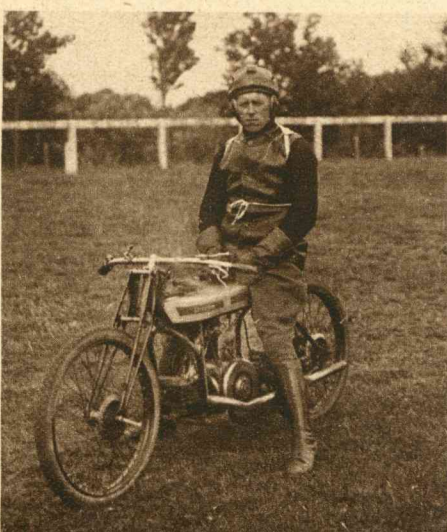

De levensmiddelen-schaarste te Berlijn.

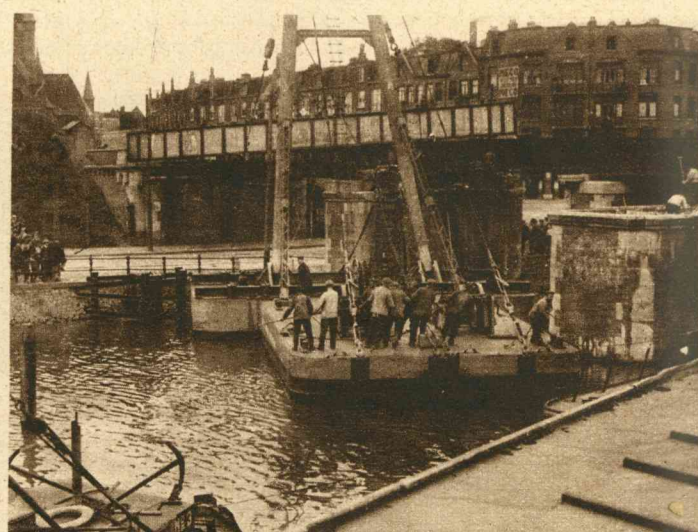
De file menschen die op de Markt iederen morgen op aardappelen te wachten staat.

De groote internationale kaatswedstrijden te Franeker.
De hollandsche ploeg. V.l.n.r. de heeren V. Bruinsma, J.P. Dijkstra, S. Sevenster, A. A. Haan en Jourma.

De Motorwedstrijden te Alkmaar.
De heer Jac. Brunt van Hilversum, die den eersten prijs in klasse B won.

Het sloopen van de spoorbrug aan het westelijk vladuct te Amsterdam.
Een overzicht der werkzaamheden.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Nuttige Wenken.

Als korstjes zich op de oogleden gevormd hebben, mag men die nooit afwrijven, maar moet ze altijd met warm water losweken; de oogranden met honing bestrijken verhindert het vormen van korstjes.

Stofjes of insecten in het oog worden gemakkelijk verwijderd door het bovenste ooglid over het onderste te trekken. Idem door het onderste ooglid vast te houden en dan het bovenste open en dicht te doen.

Idem door de oogen herhaaldelijk te openen en te sluiten in een kom met zuiver water.

Idem door het indruppen van zuivere olijfolie.

Kalk in het oog is des te gevaarlijker, naarmate ze verscher is; onmiddellijk wasschen met suikerwater vermindert het gevaar.

Het is verkeerd het oog te wrijven waarin zich iets bevindt; meer succes heeft het wrijven van het andere oog in draaiende beweging van boven in de richting van het neusbeen, en daarbij met het pijnlijke oog naar den buitenkant te kijken.

Cacao-, thee-, en koffievlekken wascht men met zeep en wanneer het nodig is met zoutwater. Men doopt de vlekken zoolang in zoete melk, tot deze zuur geworden is.

Afwrijvingen met glycerine en dan nawasschen in lauw water is eveneens aanbevelenswaardig.

Eigeel met glycerine vermengd, daarna flink uitwasschen, helpt eveneens. Zulke vlekken verdwijnen na inwrijven met eigeel en uitwasschen met water en na daarop volgend vochtig strijken.

Grasvlekken laten, na met zeep uitgewasschen te zijn, altijd een smoezelige plek na; daarom giet men er ten slotte nog eens flink kokend water over. Een slappe-zwavelbehandeling is zeer aan te bevelen.

Lichte wollen dekens wascht men in warm zeepwater, waaraan men, nadat de dekens er een half uur in hebben gelegen, een glas geest van salmiak toevoegt. Dan worden ze losjes uitgewrongen, in warm water nagespoeld en zonder wringen te drogen gehangen.

Gestikte dekens worden in lauw zeepwater gewasschen; daarna laat men ze den nacht over in schoon koud water

Twee kleine amerikaansche „beroemdheden“

Links de kleine Betty Gulick, die een Wiegeliëdje componeerde dat zich in een groote populariteit verheugten rechts Jackie Coogan, de bekende kinder-filmstar.

staan. Den volgenden dag wringt men ze uit en hangt ze op. De punten, waarin het water zich verzamelt, moeten meermalen uitgedrukt worden. Gedurende het drogen worden de dekens vaak met gladde kloppers geklopt, waardoor de watten opbollen. Ook moeten de dekens gedurende het drogen dikwijls gekeerd worden, waardoor strepen, door het water veroorzaakt, voorkomen worden.

Men legt gestikte dekens een dag in koud water dat vaak ververscht wordt. Is het stof eruit getrokken, dan legt men ze op een tafel en borstelt ze met zachte borstels en vet zeepsop. Hierna worden ze in een teil met water flink uitgestampt en in schoon water uitgespoeld. Vervolgens worden ze door twee personen uitgeknepen en vaak geklopt.

Het wegglijden van ladders wordt voorkomen, door onder de pooten een stukje gummi te leggen.

Recepten.

Pasteitjes.

Benodigd: 200 gram bloem, 200 gram boter, 1 theelepeltje zout, $\frac{1}{2}$ d.L. water, ei, ragout van vleesch, visch of groenten.

Bereiding: Van bloem, boter, water en zout bladerdeeg maken.

Het deeg rijksdaaldersdik uitrollen; met een uitsteekvorm of bierglas cirkels er uit steken. De helft van deze cirkelvormige deeglapjes worden met een kleiner vormpje in het midden nogmaals uitgestoken, waardoor men de ringen en het dekseltje krijgt. De bodems op een met bloem bestrooid bakblik leggen, de ringen met water er op bevestigen, de dekseltjes er naast leggen. Het deeg aan de buitenzijde met ei bestrijken en in een heeten oven bruin bakken. Daarna met een mesje het witte, ongerepte deeg uit de pasteivormpjes plukken, de holten vullen met ragout, de dekseltjes er op leggen en de pasteitjes op een verwarmden schotel, met vingerdoekje belegd, onmiddellijk opdienen.

Italiaansche sla.

Benodigd: 500 gram koude resten van groenten, als Brusselsch lof, cichoreilof, schorseneeren, andijvie, bloemkool, aspergepunten, enz.; $\frac{1}{2}$ gekookte biet, mayonnaise van twee eieren.

Bereiding: Eenige van de bovengenoemde groenten fijn snijden, vermengen met de fijngehakte biet en zoo veel van de mayonnaise, dat zij een samenhangende, smakelijke massa vormen. Deze op een schotel ophoopen en bedekken met de rest van de mayonnaise.

Erwtenpuree.

Benodigd: 500 gram gedopte erwten, 50 gram boter, 1 klein uitje, een weinig fijne peper.

Bereiding: De doperwten, waarvoor men de oudere, melige erwten gebruikt, gaarkoken en door een zeef wrijven; den ui fijnhakken en licht bruin fruiten in een weinig van de boter, de puree op een verwarmde schaal opdoen en overgieten met de overige boter, gesmolten of gebruid.

VOOR DE JEUGD

DE REDDENDE BRON. (Slot).

„Wat wilt ge, arme vrienden?“ Ik zei u reeds, al het water uit mijn reservoirs is voor u.”

„Men meet het ons af, men vermindert het, men misgunt het ons.”

„Drinkt, maar verkwist het niet, bid ik u, drinkt...”

Plotseling verheft zich een stem te midden van het rumoer:

„De koninklijke kelders loopen over van tonnen wijn en wij sterven van dorst.”

En losgerukt als door een wervelwind, mompelt de stem der menigte bij deze woorden: „Drinken! drinken! wijn, wijn...”

De koning strekte de hand uit om stilte te gebieden.

„Welnu,” zei hij, „alles wat ik heb, behoort mijn volk, maar ik verzoek jullie meer bescheiden te zijn, de zachtheid van den wijn is verraderlijk.”

„Het volk haast zich reeds naar de provisiekelders, Janilo kan nu bij den koning komen.

„Sire, sire,” zegt hij met gedempte stem tot hem, „ik heb een bron gevonden... komt mee.”

„Zou het waar, zou het mogelijk zijn...”

Niemand hoort noch ziet hen. De menigte vecht in de kelders, verwoest deze, vult de kruiken, en de tonnen raken leeg.

De koning volgt Janilo naar het kleine bosch. De jongen had, toen hij de schuren voorbijging, een houweel op zijn schouder meegenomen.

Zij zijn nu aangekomen bij de pas ontdekte bron. Janilo laat met een besluiten slag het groene heuveltje springen, splijt den rotsigen grond; de bron is er; zij stroomt en kronkelt zich tusschen het groen en weldra vloeit ze helder en schitterend als kristal.

De koning heeft het hoofd van den knaap tusschen beide handen genomen; hij kust hem lang.

„Hoe wist je?...”

En Janilo vertelde hem het avontuur.

De koning wil weer teruggaan naar het paleis, maar Janilo houdt hem tegen. „Sire, wilt U nu hier blijven.”

Al de groote steenen uit den omtrek te zamen rapend, maakt Janilo daarvan een zooveel mogelijk gelijken stapel.

Hij bedekte deze steenen, die gesteund liggen tegen den grooten eik, waar de bron nu voorbijstroomt, met bladen, takken en mos. Hij maakte er een soort bank van, een troon voor den koning.

„Sire, wilt U nu gaan zitten onder dezen boom, dan ga ik uw volk waarschuwen.”

Op dat oogenblik, ziet hij op den grond de twee slangen die naar het water kruipen; hij neemt vlug een stok en raakt ze zacht aan.

De twee slangen kronkelen zich dadelijk om den stok.

„Sire, hier is een sceptor, hier is de slangenstaf, waarvan ik U sprak, aan wie ik net te danken heb, dat ik...”

„O! Janilo, aan jou heb ik mijn geluk te danken.”

Janilo loopt zoo hard hij kan naar het paleis.

Het volk verlaat eindelijk de koninklijke kelders, slechts half van zijn dorst genezen.

„Water, wie wil water? Zuiver water, frisch water, zooveel hij maar wil?”

Bij deze tooverwoorden richten alle hoofden zich op: frisch water!

„Volg mij maar.”

Men volgt hem. Het volk komt aan in het bosch, waar op zijn haastig gemaakten troon onder den grooten eik, koning Silor zit; een heldere stroom gaat langs zijn voeten naar de vlakte.

„Hier is water,” zegt hij, en wijst met een gebaar van den zonderlingen sceptor.

„Leve, leve de koning, heil den koning, heil den koning!”

Drie dagen later verschenen de eerste wolken. Janilo is sedert volwassen, hij is de schoonzoorn van den koning geworden en zijn raadsman.

En sinds dien dag heeft de sceptor der koningen van Silor den mythologischen vorm van den slangenstaf van Mercurius.

BLADVULLING.

EEN „GEWICHTIG” VRAAGSTUK.

Een kruideniersbediende vond uit, dat hij slechts vier gewichten nodig had om alle goederen van 1 tot 40 pond te wegen, onderdeelen van een pond niet meegerekend. Welke gewichten zijn dat?

d 17 uø d "6 d e "d 1 :8uissojdo

EEN PROBLEEM.

Leg een in vieren gevouwen courant zoodanig op den vloer dat twee personen er op kunnen gaan staan zonder dat ze elkander aanraken.

De oplossing is eenvoudig: men schuift de krant onder een gesloten deur, dan kan de eene persoon aan de binnenzijde de ander aan de buitenzijde van de deur op de krant gaan staan zonder elkander aan te raken.

EEN LASTIGE VRAAG.

Bruin, een motorrijder, vertrok van Amsterdam op zijn motor naar Rotterdam. Tegelijkertijd vertrok Zwart op zijn motor van Rotterdam naar Amsterdam. Bruin had tegenspoed met zijn motor en kon maar twintig kilometer per uur rijden, Zwart daarentegen reed geregeld veertig kilometer.

Aannemende dat de afstand Amsterdam—Rotterdam 100 K.M. is, wie was dichter bij Amsterdam, toen zij elkaar ontmoetten, Bruin of Zwart.

Oplossing: Natuurlijk waren ze, toen ze elkaar ontmoetten, op dezelfde afstand van Amsterdam.

OOM TOM.

DE LOKSTEM VAN HET NOORDEN DOOR THÉRÈSE HOVEN

8)

Z e ligt nu heel stil, heel rustig, dankbaar dat 't voorbij is en dat 't kindje, dat ze eigenlijk reeds maandenlang in stilte lief had, nu in zichtbaren vorm naast haar ligt. Helga buigt zich over haar heen en voert haar met vruchten op water.

„Dat is lekker frisch! En dan vanavond zullen wij den kleinen man wat zien te geven.”

„Is 't een flinke jongen?”

„Niet zooveel praten,” fluistert mevrouw Gustavsen.

Een oogenblik later wordt ze weggeroepen.

Haar oudste dochtertje, een beeldige blondine van zestien jaar, komt vragen of moeder thuis komt eten . . . als excuus, in werkelijkheid komt ze informeerden hoe 't er mee is? Maar dan durft ze zoo maar niet.

„Ik blijf vooreerst hier, kindje. Kokkie weet alles en vader heeft de sleutels, voor als er soms nog iets noodig is. Je kon wel uit de goedang een potje sleedoorngelie voor me krijgen. Je weet wel, een van die Zweedsche potjes, die grootma stuurde. Die mag mevrouw Sprenger wel hebben.”

„Is 't kindje aardig . . . Mammie?” komt er verlegen uit.

„Wou je 't zien, jou nieuwsgierige Guro?”

„Eventjes, Mammie!”

„'t Ligt nu bij zijn moedertje . . .”

„Is 't een jongen, Mammie?” klinkt 't verrukt.

Guro heeft thuis enkel zusjes, een heele ris: Ulla, Ingrid, Ortrud, Selma . . . Een broertje lijkt haar zoo iets heerlijk en zoo vaak er in Balik-Papan een jongetje wordt geboren, vindt ze het heerlijk en is ze er niet van af te slaan.

„Mag ik 't even zien, Mammie?”

„Nee, liefje, nog niet, morgen . . . Maar je moogt wel iets anders: ga even bij oom Roetman en vertel hem dat er hier een kindje is, wil je? En ga dan gauw naar huis. . . voor de kleintjes zorgen en voor Papa; jij bent nu de huisvrouw, Guro!”

Een heerlijke, frissche lach!

Helga zucht . . . als haar dochtertje weg is.

Haar lief, zonnig kind! Nu de oorlog voorbij en 't verkeer weer langzamerhand hersteld is, heeft ze geen verontschuldiging om haar langer bij zich te houden. Guro en Ulla worden te groot voor huisonderwijs en 't is voor haar algemeene ontwikkeling ook beter.

Guro is zoo pienter; sedert ettelijke maanden helpt ze Eric Roetman in 't laboratorium om Louise, die een prima assistente was, te vervangen.

Deze heeft haar langzamerhand op de hoogte gesteld.

Guro vindt 't heerlijk, veel prettiger dan 't huishouden. En oom Eric is zoo lief!

Haastig, zoo haastig, als het in 't afmattende, Indische klimaat mogelijk is, loopt ze naar zijn huis toe.

Hij zit in zijn voorgalerij te lezen, maar springt ijlings op, als hij zijn bezoeker in 't oog krijgt.

Schattig! Zoo'n kind-meisje nog, doodeenvoudig in een rose baby jurk, met een wit ceintuurtje!

„Wel, Guro? Kom je mij een zonde opbiechten? Heb je buisjes of fleschjes gebroken van ochtend bij je werk of kom je zien of de oude oom iets heeft voor zijn lekkerbekje?”

„Misgeraden,” klinkt het, lachend. „Ik kom u iets vertellen, oom Eric.”

„Iets goeds?”

„Natuurlijk, anders zou ik toch niet lachen . . .”

„Ben je geëngageerd . . .”

Guro proest 't uit.

„Nog in geen tien jaar! Ik wil der niet van, zooals de Indische kindertjes zeggen.”

„De druiven zijn zuur! Foei, zoo'n oude juffrouw.”

„Als u mij plaagt, zeg ik 't u niet en neem ik mijn nieuwtje weer mee.”

„Dan zal 't wel niet veel zijn,” poogt hij, onverschillig, te zeggen.

„Juist wel! 't Is . . . 't is . . . een jongen . . .”

„Dus toch een pretendent, een hofmaker?”

„Nee . . . een kleine jongen . . . een piepertje nog maar . . . 't is een Sprengertje, oom Eric, en moeder zei dat ik 't u moest gaan vertellen . . .”

maar wat is er, oom Eric, u wordt zoo bleek . . .”

Haar mooi gezichtje staat zóó angstig, dat hij zich met een krachtige poging bedwingt en zelfs stamelt . . . „'t is niets, Guro . . . de warmte . . .”

„Och! nee, oompje, dat is 't niet. Ik heb u doen schrikken, 't was leelijk van me; ik ben een dom, slecht kind, dat overal maar een grapje van maakt.”

Zacht strijkt hij 't kind over haar goudblonde haren. Zoo'n lieve onschuld toch!

„Heeft moeder nog iets gezegd?” brengt hij er, met moeite, uit.

„Nee, oom Eric, niets. Enkel dat 't een jongen was en dat ik 't nog niet mocht zien . . .”

„Ik ga er dadelijk naar toe. Even een Singapore-jasje aantrekken, dan breng ik je eerst even thuis . . .”

Dan, zich zelf in de rede vallende: „'t Is misschien beter van niet. Was . . . hij . . . ik bedoel meneer Sprenger, thuis?”

„Ik weet 't niet, oom, ik heb hem gelukkig niet ontmoet, zoo'n enge man, hè? Gaat u mij maar niet brengen, oompje, 't is lichte maan, ik kan heel goed zien.”

„Nee . . . ik ga mee . . .”

Onderweg zegt ze: „Blijft u eten . . . 't kan best, u kunt moeders portie krijgen — Mammie blijft bij

Haar ouders verlaten voor de film.

De roman van een hongaarsche gravin.

De hongaarsche gravin Agnes Estahazy, een knappe verschijning van 22 jaar, is na een langen strijd met haar familie naar de film overgegaan. Toen zij tien jaar geleden voor het eerst een bioscoop bezocht, werd zij zoo door het witte doek beïnvloed, dat zij haar ouders haar voornemen mededeelde, filmspeelster te worden. Haar vader, een aristocraat van het oude slag, verbood het zijn dochter energiek, en bracht haar, toen zij niet van besluit veranderen wilde, naar een eenzaam kasteel der familie. Toen zij echter meerderjarig was geworden, verliet zij haar familie, om te Berlijn voor de film te studeeren. In de film „Menschen” van de Trianon Film Co. vervulde zij de hoofdrol.

mevrouw Sprenger. Hè, doet u 't, zoo gezellig?”

„Het is heel lief van je, maar ik zal 't toch niet doen. Tot aan 't erf, zoo . . . dag Guro . . .”

„Komt u niet even binnen om vader te zien?”

„Vanavond niet.”

„U bent toch niet boos, oom Eric, omdat ik 't u . . . daar net zoo ineens zei . . . zoo lachend . . .”

„Boos op jou? Wel nee. Je bent een lieve, goede Guro en ik zal je een mooi cadeau meebrengen als ik van verlof terug kom.”

Als Eric Roetman het slanke figuurtje van zijn vriendinnetje naar binnen heeft zien gaan, is 't of hij nu eerst beseft wat er gebeurd is. Louise heeft een kind en die bruid, die voor de wet haar man is, die 't recht geeft haar in zijn armen te nemen, terwijl hij, die haar verafgoodt, nauwelijks haar hand durft aan te raken, is de vader!

Schoon hij er naar verlangt om haar mooi trotsch gezicht met zijn lippen te beroeren, zooals een blinde naar 't licht, een dorstige naar een verfrissenden dronk snakt, zoo is dat toch niet 't bitterste, dat hij te dragen heeft.

Maar dat hij haar niet beschermen kan tegen den man, die haar 't leven zuur maakt, dat is verschrikkelijk, dat maakt hem oproerig.

Die reine, fiere vrouw!

Als hij terug denkt aan de maanden, die achter

hem liggen . . . dan stijgt zijn bewondering nog, al meende hij, dat die reeds lang 't hoogtepunt had bereikt.

Hoe kalm, hoe rustig was haar houding tegenover hem in 't laboratorium, natuurlijk vermoedde zij zijn hartstochtelijke versering, maar hoe zeer wist ze hem op een afstand te houden door een schier onwaarneembare beweging, door één blik. En hoe zedig was haar optreden en haar kleeding.

Juist bij de tegenwoordige mode, die zoo weinig aan de verbeelding overliet, en juist door dat luchtige zoo uitnemend geschikt is voor de tropenhitte, had een coquette vrouw hem, in haar geval, den dood aan kunnen doen, zijn zinnen tot 't uiterste kunnen prikelen.

Maar hij had haar nooit anders aan 't werk gezien dan met een hoog werkschort met lange mouwen. Natuurlijk had ze het met opzet gedaan (Guro's werkschorten waren heel anders) door haar intuïtie van fijn voelende vrouw geleid.

Instinctmatig wendt hij zijn schreden langs haar huis, zooals hij het bijna elken avond doet.

Meestal . . . bijna altijd, ziet hij haar alleen in de voorgalerij zitten en, hoe hevig de aandrang er ook toe was, nooit, geen enkelen keer, heeft hij het gewaagd haar eenzaamheid te verstoren.

Zonder te groeten, aan den overkant van den weg, is hij haar voorbijgegaan, uit angst haar, door zijn bezoek, te compromitteren: Balik-Papan is zoo'n babbelnest.

En ook uit angst zich te zullen verraden.

Een hoogst enkelen keer heeft hij een avond in haar gezelschap doorgebracht met de Gustavsen's, jeugd vrienden uit zijn geboorteland, en andere gemeenschappelijke kennissen, maar steeds is hij dan, hoogst correct, op een afstand gebleven.

En nu ligt ze daar ter neder . . . als jonge moeder! Welzalig 't kind, dat zijn leven aan haar te danken heeft.

De voorgalerij is verlaten, hij is zeker naar de soos.

Daar ziet hij een hooge, slanke figuur . . . Helga!

Zonder er zich rekenschap van te geven, beklimt hij de enkele trapjes, die naar de voorgalerij leiden.

Trouwens, Helga is volkomen veilig.

„Hoe is 't er mee?” fluistert hij, na een vluchtige begroeting.

„Ik geloof best . . . ze slaapt nu!”

„En hij?” zegt hij, zonder 't te willen.

„In 't eerst erg aangedaan . . .”

„Krokodillen-tranen, noemen ze dat hier.”

Helga trekt de schouders op.

Ze vindt er iets *widerwärtigs* in om een man in zijn eigen huis te bespreken, zelfs een man als Dolf.

Eric begrijpt haar en zegt: „Ik kan zeker niets doen?”

„Nee . . . dank je, ze heeft niets nodig.”

„Is er al naar Holland, naar haar ouders getelegrafeerd?”

„Ik denk 't niet.”

„Dan zal ik 't morgenochtend vroeg, van 't kantoor, doen.”

Een zacht gekreun roept de vrijwillige verpleegster terug naar haar post, de bezoeker heeft geen aanleiding langer te blijven. Hij vertrekt, zooals hij gekomen is, met een zwaar hart.

Het heldere maanlicht buiten doet hem aan het vriendelijke licht van de zomernachten in zijn vaderland denken: *Sverige o! min Foesterland!* neuriet hij.

't Is koeler, frisscher in Zweden, hij verkiest de fijn vertakte naaldboomen, dennen en berken boven de stijvere palmen, maar toch doen die lichte nachten hem aan zijn tehuis in 't Noorden denken.

Zelfs de ghekkos met hun eentonig *tokèh, tokèh*, en 't scherp gepiep der *cykaden*, die wondere, fraai gekleurde krekels, zoo inhaerent aan Borneo, nemen zijn illusie niet weg.

Hij waant zich in Zweden . . . en droomt zich een typisch donker rood geschilderd, houten huis aan een der talloze inhammen der grillig gevormde Zweedsche kust.

Zoo'n stille, maanverlichte nacht, aan 't water . . . 't heerlijke doorzichtige water, even gerimpeld door een zacht koeltje . . .

Hij ziet 't huis, dat hij zou willen bouwen, met een tuin aan 't bosch ontwoekerd, en hij ziet 't water en zelfs een boot . . . de Eric-Louise . . . en hij voelt zich voortgliden op 't zilveren water . . . met de geliefde naast zich . . . Dan opeens ontwaakt hij uit dien droom . . .

't Mag immers niet. Zelfs denken aan haar is zonde! Zij heeft haar plichten aan haar man en kind en hij aan 't meisje, dat hij zich, vóór hij Louise heeft ontmoet, als zijn bruid heeft gekozen en dat van hem haar geluk verwacht.

(Wordt vervolgd.)

DEN HAAG AMSTERDAM ROTTERDAM

Wit IJzeren Ledikanten

met vaste spiraalmatras vanaf Fl. 12.00

VOOR

Grappjes.

Een reiziger kwam in een hotel te Parijs en informeerde wat de prijzen der kamers waren. „Dertig franc voor een kamer op de eerste etage, twintig voor een op de tweede etage, en tien franc voor de derde etage,” zei de hotel-eigenaar.

De reiziger draaide zich om teneinde weg te gaan. „Staat de prijs U niet aan?” vroeg de hotellier.

„Jawel,” antwoordde de reiziger, „maar Uw hotel is niet hoog genoeg.”

Het aardige meisje: „O, Jan, daar is mijn vader! Ik hoop dat hij ons niet zien zal!”

Jan: „Ik ook! Hij is mijn kleermaker!”

Onderwijzer: „Nou, Jan, geef jij nu eens een voorbeeld van erfelijkheid!”

Jan: „Dat wil zeggen, dat... dat... wanneer Uw grootvader geen kinderen had, Uw vader ze ook niet had en U ze ook niet zult krijgen!”

„Waarom heb je aan Ethel dat geheim verteld, dat ik je gevraagd had niet over te vertellen?”

„Ik heb het niet verteld! Ik heb alleen maar gevraagd, of zij het al wist!”

„Hij is werkelijk een handige kerel!”

„Ik dacht altijd dat hij dom was?”

„Dat is hij ook! Maar ik heb toch nog nooit een kerel gezien, die zooveel verschillende soorten van een idioot van zichzelf maken kon!”

Allerlei Wetenswaardigs.

De Reuzentempel van Karnak.

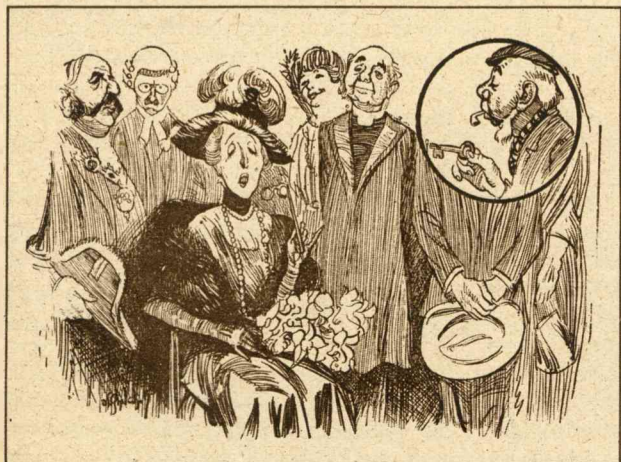
De machtigste tempel der wereld, die met geen tweede heiligdom in afmetingen kan vergeleken worden, is de tempel van Ammoy te Karnak, gelegen op den rechter Nijloever, vlak tegenover de ruïnen van het oude Thebe. De geheele tempelaanleg beslaat ongeveer een vierkanten kilometer. Lange lanen met aan weerszijden reusachtige ram-sfinxen voeren tot den ingang.

De hal is zoo ontzaglijk groot, dat zij den Dom van Keulen zou kunnen bevatten. Het eigenaardige is echter, dat zij ondanks deze ruimte nauwelijks aan een paar honderd menschen plaats biedt. Want dicht opeengedrongen verheffen zich daar geweldige zuilen — zuilen als torens — die de geheele hal vullen. Sommige zuilen zijn zelfs 25 meter hoog en 10 meter van omvang.

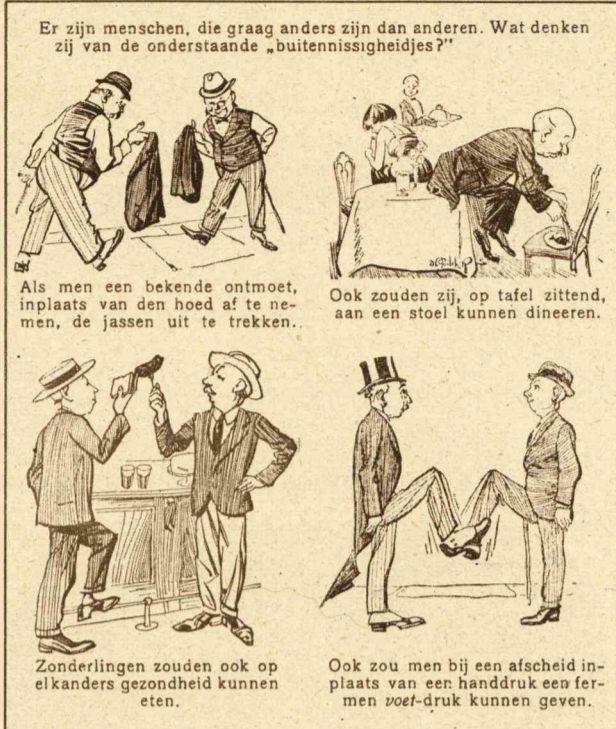
In de tuinen staan nog reusachtige steenen kolossen, die gedeeltelijk gehavend, de heerschers der reeds lang uitgestorven geslachten voorstellen. De standbeelden zijn van een zoo onwrikbaar weerstandsvermogen, dat het noch aan den tijd, noch aan de voorbijtrekkende volken, de Egyptenaren, Grieken, Romeinen en Sarazenen gelukt is ze te vernietigen. Zelfs tegen aardbevingen zijn deze steenen torens bestand geweest. Slechts de neuzen en baarden zijn gehavend, overigens lachen deze steenen gezichten door de duizenden jaren heen nog op onzen tijd.

De kolos van New York.

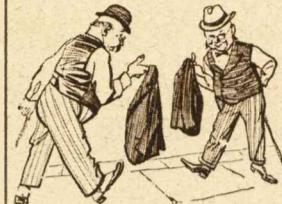
Bij de binnenvaart in de prachtige havens van New York wordt de aandacht getrokken door een ontzaglijk beeld, dat op de punt van Manhattan-eiland voor de hooglijnende rij der wolkenkrabbers, omhoog rijst; het is het grootste, dat op aarde gevonden wordt. Het standbeeld der vrijheid, dat als symbool de voornaamste haven der Noord-Amerikaansche republiek beheerscht, is een geschenk van den Europeeschen Staat, die denzelfden regeeringsvorm aannam; Frankrijk heeft het bij de viering van den honderdsten gedenkdag aan de Vereenigde Staten aangeboden.

Onze bazar: de dame die hem opende en (in den inzet) de heer die hem sloot.

Er zijn menschen, die graag anders zijn dan anderen. Wat denken zij van de onderstaande „buitennissigheidjes?”

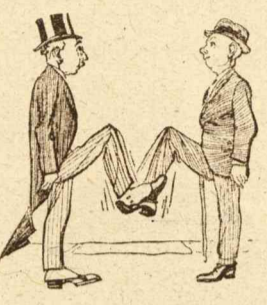
Als men een bekende ontmoet, inplaats van den hoed af te nemen, de jassen uit te trekken...

Ook zouden zij, op tafel zittend, aan een stoel kunnen dineeren.

Zonderlingen zouden ook op elkanders gezondheid kunnen eten.

Ook zou men bij een afscheid inplaats van een handdruk een ferm voet-druk kunnen geven.

Het beeld werd in 1886 op een klein rotseiland opgesteld, dat tot dan toe Bedloe's Island heette, doch thans Liberty Island genoemd wordt. De godin der Vrijheid staat op een torenvormigen onderbouw van graniet. Zij houdt in de rechterhand een fakkel, haar hoofd is door een stralenkrans omgeven; diadeem en fakkel stralen 's nachts in electrisch licht en worden daardoor tot een kolossalen lichttoren. Het is door den beeldhouwer Bartholdy uit Parijs ontworpen en werd in de Fransche hoofdstad uit ijzer en koper gegoten en bij afzonderlijke gedeelten over den oceaan gevoerd.

De punt van den fakkel verheft zich meer dan 93 meter boven den waterspiegel. De figuur zelf is 46 meter hoog, het granieten voetstuk 28 meter en daarbij komt nog het fundament van 16 meter hoogte. Het gewicht van het standbeeld bedraagt 225000 kilogram. Van binnen voert een trap tot in den kop van het beeld, waarin 40 personen plaats kunnen nemen. Die veertig personen zijn ook werkelijk eens in deze wijde schedelholte vergaderd geweest en zij hebben er zich behaaglijk bevonden, niet alleen omdat zij daar zaten, maar omdat hun tevens een volgens alle regelen der Fransche kookkunst voorbereid maal werd opgediend. Het gold een diner, dat gehouden werd te Parijs ter inwijding der statige godin, die kort daarna naar Amerika overgebracht zou worden.

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, van Woustraat 112II, Amsterdam. Verzoeken alle mededeelingen, deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

- Oplossing probleem no. 19.
- 1e Slag A R. 7, R. Vr., R. H. R. 8.
 - 2e „ C H. 7, H. B., H. 6, H. 10.
 - 3e „ D S. H., S. 9, R. 10, R. A.
 - 4e „ C H. Vr., H. H., H. 8, Kl. B.
 - 5e „ D S. Vr., S. 8, R. 9, Kl. A.
 - 6e „ B Kl. 8, Kl. 9, Kl. H., Kl. 7.
 - 7e „ D S. B., S. 7, R. B., Kl. B.
 - 8e „ B S. 10, Kl. 10, H. 9, S. A.

- Oplossing probleem no. 20.
- 1e Slag A R. 8, 7, 10, Aas.
 - 2e „ D Kl. H., 8, B. 9.
 - 3e „ D H. B., 9, R., B., Kl. Vr.
 - 4e „ B Kl. A., 10, H. A., Kl. 7.
 - 5e „ B S. 8, 9, R. Vr., S. 7.
 - 6e „ D H. 7, 8, R. 9, S. 10.
 - 7e „ B H. Vr., S. H., S. Vr., H. 6.
 - 8e „ B H. 10, S. A., S. B., H. H.

- 1e Oplossing probleem no. 21.
- 1e Slag A Kl. 8, 10, Aas, 7.
 - 2e „ C H. H., Kl. Vr., R. H., H. A.
 - 3e „ D S. Vr., 10, 9, Kl. B.
 - 4e „ C S. A., H. 8, H. Vr.
 - 5e „ C S. B., R. A., S. 7, H. B.
 - 6e „ C K. H., R. Vr., R. B., Kl. 9.
 - 7e „ B R. 9, H. 8, H. 9, R. 7.
 - 8e „ B R. 8, H. 7, H. 6, R. 10.

- 2e oplossing.
- 1e Slag A Kl. 8, 9, H. Vr.
 - 2e „ B S. 9, Kl. B., S. H., S. 10.
 - 3e „ C H. H., Kl. 7, R. H., H. A.
 - 4e „ D S. Vr., 8, H. Vr., Kl. A.
 - 5e „ C S. A., R. A., S. 7, H. B.
 - 6e „ C S. B., R. Vr., R. B., Kl. 10.
 - 7e „ B R. 9, H. 8, H. 9, R. 7.
 - 8e „ B R. 8, H. 7, H. 6, R. 10.

IEDEREEN

CORRESPONDENTIE.

J. A. H. te L. Indien A bij den 3en slag Schoppen Vrouw speelt dan luidt de oplossing aldus;

3e Sl. : D R. A., S. Vr., Kl. A., Kl. B.; 4e Sl. : D S. A., S. 8, Kl. H., R. B.; 5e Sl. : C S. B., Kl. 10, S. 7, Kl. Vr.; 6e Sl. : C H. B., H. A., H. 9, H. H.; 7e Sl. : D Kl. 7, Kl. 8, H. Vr., H. 7.

Ph. D. te H. Na de achterhand komt de geveer; dus voorhand, middenhand, achterhand, geveer.

VRAGENBUS.

Wie kan ons helpen aan eenige voorbeelden van piccolo misère ouvverte impériale?

Probleem no 25.

Misère ouvverte impériale (praatje) ingezonden door den Heer A. de Bruin, den Haag.

A	B
Harten : 6, 7, 9, 10, Boer.	Harten : Vrouw, Heer.
Ruiten : 9.	Ruiten : 8, Vrouw.
Klaveren : 10.	Klaveren : 7, Boer, Heer.
Schoppen : 8.	Schoppen : 10.
C	D
Harten : 8, Aas.	Ruiten : 7, 10.
Ruiten : Heer, Aas.	Klaveren : 8, Vrouw.
Klaveren : 9, Aas.	Schoppen : Boer, Vrouw, Heer, Aas.
Schoppen : 7, 9.	

Troef : Klaveren. Kijkaart : Ruiten Boer. A speelt Klaveren 10 en verliest.

De volgorde der spelers is D B C

Oplossingen binnen 4 weken in te zenden aan bovenstaand adres.

Puntgedichten.

EEN RAAD.

Krijgt u ooit genoeg van 't leven,
Vrinden lezers, weest dan leep;
Koopt een spoorkaartje voor Peking
En u gaat perfect om zeep.

OMMEKEER.

Voorheen zei de dokter : „Maakt voor uw gezondheid
Een fietstocht, dat werkt zoo patent !”
Thans is, door 't motorgejaker, de fietser
Des medicus' beste patiënt

STRAND-IDYLLE.

Het Scheveningsche „stille strand”
Is reeds een dorp van tenten;
Straks komen er, las 'k in de krant
'n Dozijn verkeersagenten !

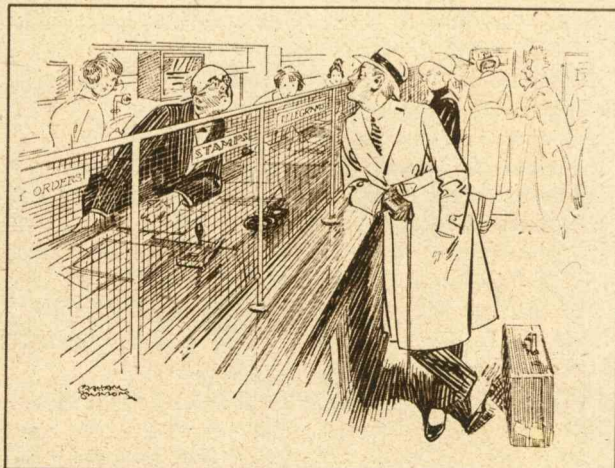
OPRECHTHEID.

De zieke : „Ach, dokter, 'k was pas toch zoo naar,
'k Verlangde naar m'n dood.”
De dokter : „Zoo, zoo, dan ben ik juist op tijd
Gekomen, sakkerloot !”

'T KAN VERKEEREN...

Hij doet aan sport en is in training
En zet daarom het rooken stop;
Zij daarentegen smooft met graagte
Z'n voorraad sigaretten op

J. Cats Jr.

Reiziger : „De vorige week heb ik vanuit Groningen een telegram gezonden naar Smit & Rug, in deze stad.”
Beambte : „Ja mijnheer — en wat is er mee?”
Reiziger : „Nou, als U weet waar U het ergens te pakken kan krijgen, wil ik het nu zelf wel aan hen geven!”